

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνεστρώμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπεράτους καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνγνωσθῆναι ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἔξωτ. φρ. χρ. 0. 15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 11ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Μαρτίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 13—14

ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Τὸ κουνδῦνι ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ὀλίγον μακρὰ μου. Καὶ διὰ τὸ μὴ χαλάσω τὴν ἡσυχίαν μου, ἐπροτίμησα νὰ φωνάξω :

- Μάρθα!
- Ἡ εἰκονόμος μου, ἡ ὁποία με δια τῆς τὰ γεράματα, δὲν εἶνε καθόλου κωφὴ, ἔβρεξεν ἀμέσως :
- Ὅριστε, κυρία!
- Θὰ διαβάσω τὰς ἀπαντήσεις τῆς 11^{ης} Κυριακῆς. Θέλω ἡσυχία. Νὰ πῆς τῆς Κικίης νὰ μὴν κάμῃ οὔτε μίαν τοῦμπα, καὶ τοῦ Ἀνανία νὰ μὴ κάμῃ οὔτε ἓν ἀλογοπαίγιον. Προκάντων νὰ μὴν ἐρίσῃ κανένα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ νὰ με διακόψῃ. Λεῖπω . . . καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω παρὰ τὴν ὄραν τοῦ δείπνου.
- Πολὺ καλὰ, κυρία.
- Ἐνα τοῦτ', σὲ παρακαλῶ.
- Ἀμέσως, κυρία.
- Ἡ κυρὰ Μάρθα μοῦ ἔφερε γρήγορα-γρήγορα τὸ τοῦτ', ἐκύτταξε νὰ ἰδῇ ἂν δουλεύῃ καλὰ ἡ λάμπα μου, ἔβριξεν ἓνα ξύλο στὸ τζάκι, — ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Ἰμμήττος ἦτο σκε-

πασμένος με χιόνι μαρτιάτικο, — μου εδύθη ακαλήν διασκέ-
δασίν» και με άρισε μόνην.

Τότε, πριν πιάσω τον σωρόν των επιστολών, που μ' έπε-
ρίμεναν εμπρός μου κελώριος, κατά το σύνθημα, — πριν δια-
βάσω καμμίαν απάντησιν, εστάθηκα όλίγον να συλλογισθώ τί έ-
ρώτησιν είχα δώσῃ διά την ΙΕ' Κυριακήν και τί ήμπορού-
σαν ναπαντήσουν εις αυτήν οι φίλοι μου. 'Α, ναί... ένθυ-
μήθηκα: «Ποία δυστυχία σάς φαίνεται μεγα-
λητέρα, ή του κωφοῦ ή ή του τυφλοῦ;»

Ίδου, αληθινά, μία έρώτησις, ή όποία θέλει πολλήν
σκεψίν, πολλήν προσοχήν. Κ' έδυθίσθην εις μακρόν ρεμ-
θασμόν. 'Ο κωφός, έλεγα... ά, όχι! ο τυφλός θέλω
να πώ... 'Αλλά... δεν ένθυμούμαι πλέον τί έλεγα και
τί δεν έλεγα. Ένθυμούμαι μόνον ότι κάτι με διέκοψεν έ-
κείνην την στιγμήν, άπρόοπτον και παράδοξον.

Έξαφνα άνοιξεν ή θύρα, έρημητικά, θαρρετά, κ' ένα κο-
ριτσάκι, γελαστόν, πηδηκτόν, χαρούμενον, έμδηκεν εις το
δωμάτιον και μ' έχαιρέτησε.

— Καλησπέρα σας, δεσποινίς... Ποία είσθε; τί αγαπάτε;
— Πώς, δεν με γνωρίζεις, αγαπητή μου Διάπλασις;
— Πού να σε γνωρίσω μ' αυτή την κίτρινη μάσκα που
φορείς!

— Μα ακριβώς... είμαι ή Κίτρινη Μάσκα.
(Περφεργον! Πού είνε αυτή ή Μάρθα; Πώς την άρισε
να έλθῃ έως εδώ; Δεν της είπα ότι δι.ν θέλω να με δια-
κόψῃ κανείς;)

— Και ήλθα, έξηκολούθησεν άπτόητος ή Κίτρινη
Μάσκα, διά να σας άπαντήσω εις την έρώτησιν της ΙΕ'
Κυριακής.

— 'Α! μέσα στην ώρα!...
Και άμέσως ή Κίτρινη Μάσκα έβγαλε μίαν λύραν
πού την είχε κρυμμένη κάτω από τῃ μπέρτα της.
— Μπα! είσαι και ποιήτρια;
— 'Αμή τί; δεν το ξεύρατε;
Και με γλυκειά φωνή, με άρκία μουσική, άρχισε να
ψάλλῃ:

Πιό μεγαλύτερο κακό στον άνθρωπο δεν είνε,
Παρά κωφός εἶ: τῆς ζωῆς τὸ δρόμο να περνᾷ!
Γιατί δεν ξέρει τί θά πῇ γλυκειά παρηγοριά
Που χύνει μέσα στην ψυχὴ ή θεία Μουσική, —
'Η γλώσσα ή θάναση κι' ή μουσική
'Οπου μιλεῖ μέσα στην καρδιά!

Έγώ πλέον τα είχα χάσῃ... 'Ημουν εις έκστασιν, από
την όποιαν μ' έξύπνησαν έξαφνα χειροκροτήματα. Κυττάζω
πρός την θύραν, και τί να ιδῶ; Ένα πλήθος παιδιά, τα
όποια συνωθούντο, διηγκωνίζαντο, συνωπίζαντο εις το άνοιγμα,
ποῖον να πρωτοπῆ. 'Αγόρια και κορίτσια, μικρά και μεγα-
λά... Και ήσαν τόσοσιν πολλά, και έκαμναν τόσοσιν θόρυβον,
μόνον με τα βήματά των και με τους ψιθυρισμούς των, ώστε
μου έφαινετο ότι όλος ο διάδρομος απέξω ήτο γεμάτος, και
έλη ή σκάλα, και ίσως όλος ο δρόμος... 'Ε, βέβαια, τί
ήμπορούσε να κάμῃ ή καίμενη Μάρθα εις τέτοιαν παιδοπλημ-
μύραν; Τῆν άρισον άπλευτάτα να εισβάλῃ.

— Χαίρετε, κύριε και δεσποινίδες, είπα. Τί θέλετε έ-
τσι μαζί; Μήπως ήλθατε ναπαντήσετε εις την έρώτησιν
της ΙΕ' Κυριακής;

— Μάλιστα! μάλιστα! έρώναξαν διακόσιαι τουλάχιστον
φωνά; από μέσα, απέξω, από κάτω.

— Πολύ καλά, είπα με γλυκύτητα αλλά και με αυστη-
ρότητα. 'Ορίστε μέσα... όσοι χωρήτε. 'Αλλά, σάς παρα-
καλώ, ήσυχα. Και, για το Θεό, να μὴν άρχίσετε να μιλά-
τε όλοι μαζί. Ένας-ένας, και με τῃ σειρά του. Δεξιά όσοι
θὰ πῆτε διά τους κωφούς' άριστερά όσοι θὰ πῆτε διά τους
τυφλούς' στη μέση όσοι θὰ πῆτε και διά τους δύο, και...
εδώ, εμπρός-εμπρός, όσοι δεν θὰ πῆτε διά κανένα.

Ὁ του θαύματος! Τα παιδιά, ήσυχα σαν άρνάκια, έμδῃ-
καν εις τὸ δωμάτιόν μου και έχωρίσθησαν μόνα των εις
τέσσαρας όμίλους, εις τέσσαρας, να πούμε, σωρούς, με
τόσην τάξιν, με τόσην ακριβείαν, ως να τους είχα διαχω-
ρίσῃ... ο 'Ανασίας! Με μία ματιά είδα ότι ο σωρός των
«τυφλῶν» ήτο ο μεγαλύτερος. Οι άλλοι τρεις μαζί, μόλις
έκαμναν τον ένα. 'Η πλειονοψηφία λοιπόν ανακηρύττει την
δυστυχίαν του τυφλοῦ μεγαλύτεραν; 'Αλλά τί έχει να
κάμῃ ή πλειονοψηφία; Τα έπιχειρήματα πρέπει να ιδούμε!

Έν τούτοις τὸ δωμάτιόν μου είχε γεμίσει μέχρις άσφυ-
ξίας. 'Αδύνατον να χωρήσι άλλον... οὔτε ένα! Και όμως εις
τὸν διάδρομον συνωπίζαντο ακόμη πάμπολλοι, και είχαν
τὴν άξίωσιν να εισέλθουν όλοι. Και να ιδῆτε, που εἶ περι-
σότεροι έφορούσαν και τὸ Σῆμα... Τί να κάμῃ; Νὰ τους
δεχθῶ; Που χώρος! Νὰ τους διώξω; Σκληρόν. Ναί, αλλά
δεν θὰ ήτο πολύ σκληρότερον, άν τους άρινα να εισορηήσουν
και να συμβοῦν τίποτε δυστυχήματα, και να ματαιωθῇ όλος
διόλου ή Κυριακή;

Έσηκώθηκα από την θέσιν μου, έπροχώρησα με πολλὴν
κόπον εως την θύραν, και είπα:

— 'Οποῖος έπρόλαβε τὸν Κύριον εἶδε!... Σᾶς παρακα-
λῶ, κάμετε όλίγον όπισω, διά να κλείσω την θύραν... Δεν
είνε δυνατόν να γίνῃ διαφορετικά... Δεν πειράζει... έρ-
χεσθε εις άλλην Κυριακήν, και προσπαθήσετε τότε να εισθῃ
πρώτοι. Λυπούμαι πολύ... πάρα πολύ... αλλά... τί να
σας πώ; Υποθέσατε ότι σᾶς έπῆρεν ή πλημμύρα... ότι
κατέστρεψε τὰς άπαντήσεις σας ή φωτιά... ότι σᾶς έρρι-
ψεν εις τὸ καλῶν ή Κικῆ... ότι σᾶς έκαταχώνισεν κάπου
ή κυρά Μάρθα... Και ή έλληειψις τέπου, ή οὐτοπία κα-
θῶς την λέγει ο 'Ανασίας, είνε, βλέπετε, και αυτή στοι-
χεῖον... καταστροφῆς. Λοιπὸν καλὴν άντάμωσιν, —
και να μας γράψετε!

Με τὸ σύντομον αὐτὸ λογιόριον, — έπωλεθη: έσα από
την πρώτην, την άκουσίαν σχεδὸν υποχώρησιν του πλή-
θους, έπρόρθησα να κλείσω και να κλειδώσω την θύραν.
Τώρα και να μετανοούσαν, δεν ήτο δυνατόν να κάμουν τί-
ποτε. Τὸ πολὺ-πολὺ να σφυρίζουν ή να φωνάζουν... 'Αλλά
τα παιδιά μου έχουν όλη καλήν άνατροφήν. Και μολονότι
έφέρθηκα τόσοσιν αγενῶς, να τους κλείσω την πόρτα κατά-
μουτρα, είδαν ότι μόνον από άπόλυτον ανάγκην το έκαμα,
από άνωτέραν βίαν, και έφυγαν φρόνιμα και ήσυχα, χωρὶς
νάκουσῇ φωνή, οὔτε διαμαρτυρία, οὔτε παράπονον. Παίξει
κανείς με τὰ στοιχεῖα;

— Έμπρός! είπα. Τώρα που μένουμεν εμεῖς κ' εμεῖς...
Τὰ παιδιά έγέλασαν. Τέτοια πλησμονή εις τὸ δωμά-
τιον, και να λέγω εμεῖς κ' εμεῖς! η
'Από τὸν άριστερόν όμιλον άπεσπάσθη ένα κοριτσάκι.

— Είμαι ή Φαιδίμη, είπα, κάμνω κ' εγὼ στίχους,
αλλά δεν συμφωνῶ καθόλου με την συναδέλφον μου Κί-
τρινην Μάσκαν. 'Ο κωφός άπολαμβάνει τὰ πάντα
μόνον εις την συνδιάλεξιν μένει όπισω και εις την άπόλαυσιν
της μουσικής. 'Ενῶ ο τυφλός... 'Α, και του ενός και του
άλλου ή τύχη είνε έλεεινή, μάλλον όμως άξιωθρήνητος ή
του τυφλοῦ.

Εἶπεν ή Φαιδίμη κ' εμείνε πολλὸ σκεπτική.
— Τί σκέπτεσαι; είπα.

— Σκέπτομαι... τί άτύχημα εἴμπορεῖ να πάθῃ αὐτὸ τὸ
γνωμικὸ μου...

Κ' έμπνευσθεῖσα, ή Φαιδίμη έξηκολούθησεν:

'Ο άέρας θὰ φυσῆται δυνατὰς και θὰ το πᾶρη
Με τὰ σύννερα μαζί;
'Η ή Πίσσα μας θὰ ρίψῃ τὸ κερί και θέν' άρπάξῃ,
Κ' έπομένως θὰ καῖ;

'Η εις τὸ καλῶν μέσα τῶν άρχήτων θὰ το ρίψουν;
Δυνατὸν εἶνε κι' αὐτὸ!
'Η θὰ το ξεχάσῃ ή Μάρθα στην κρυψώνα; ή θὰ πάθῃ
Πιὸ χειρότερο κακό;

— 'Οχι, άπήνησῃ! αφού το είπες και το άκουσεν ή Διά-
πλασις; μή φοβῶσαι τίποτε. 'Αλλος!

— Έγὼ σκέπτομαι διαφορετικά, — είπε τότε ή Νύμφη
τοῦ Σηκουάνα από τὸν δεξιὸν όμιλον. 'Η όρσις είνε
ἐκ τῶν ευγενεστέρων και χρησιμωτέρων αισθησεων, αλλά και
ή άκοή;... 'Ο τυφλός υπήρξε ποτὲ όπως και οί άλλοι άν-
θρωποι, γνωρίζει τὸ περιβάλλον, μέσα εις τὸ όποῖον ζῇ.
'Αλλά κ' εκ γενετῆς τυφλός εἶν εἶνε, οδηγεῖται υπό του
ένστικτου, υπό της άφῆς, και σπανίως περιπίπτει εις λάθη.
Βλέπει διά τῶν όφθαλμῶν της ψυχῆς; και ένίστε καλλίτε-
ρον ήμῶν τῶν άλλων. 'Αλλ' ο κωφός δεν δύναται νακούσῃ
διά ψυχικῶν ότων. Μῆ δυνάμενος δὲ να όμιλῇ, πολὺ όλί-
γον γνωρίζει να σκέπτεται, και έπομέ-
ως εύρίσκειται εις την κατωτάτην δια-
νοητικὴν βαθμίδα. Μόνον ίσως εις τὰ
μῆρη εκείνα, όπου υπάρχουν εἰδικὰ 'Εκ-
παιδευτήρια διά τους εκ γενετῆς κω-
φούς (και έπομένως κωφαλάους), ο
κωφός είνε όλιγώτερον δυστυχῆς του
τυφλοῦ.

— Ναί, είπα: ἀλλ' εἰδικὰ 'Εκπαιδευ-
τήρια υπάρχουν και διά τους τυφλούς,
όπου τὰ βιβλία είνε καμωμένα με άνα-
γλύφους χαρᾶκτιθρας, και ή θρασις άν-
τικαθίσταται διά της άφῆς, όπως εις
τὰ 'Εκπαιδευτήρια τῶν κωφαλάων, ή
άκοή αντικαθίσταται διά της όράσεως.

— Εἴμπορεῖ, άπήνησεν ή Νύμφη
τοῦ Σηκουάνα: ἀλλ' εγὼ, εἰσᾶμις
βλέπω τυφλὸν και κωφόν, ο κωφός μου
φαίνεται μυριάκις δυστυχέστερος του
τυφλοῦ.

— 'Αχ! εκείνο τὸ κόσμον άκούω και
κόσμον δεν βλέπω. σοῦ σπαράζει την
καρδιά! εἰστέναξε τότε από τὸν μεσαῖον
όμιλον ή Μεγαλοπρεπῆς Φύ-
σις. Εἰς κάθε βῆμα ο τυφλός σκοντά-
πτει. Δεν δύναται να ἴδῃ τὸν κυανοῦν
οὐρανόν, τὸν άκτινοόβλον ήλιον, την
γαληνιαίαν ή τρικυμιώδη θάλασσαν,
την άστερόεσσαν νύκτα, την ώχραν
σελήνην, τὰ άνθη, τὰ δένδρα, τὰ όρη...

— Την «μεγαλοπρεπῆ φύσιν» τελος πάντων! διέκοψα.

— Ναί! αλλά και ο κωφός ο δυστυχῆς, που δεν εἴμπορεῖ
νάκούσῃ άνθρωπινὴν φωνήν, ή τους γλυκεῖς ήχους της
μουσικής, ή τὰ μελωδικὰ κελάρηματα τῶν πτηνῶν, είνε άρά
γε όλιγώτερον δυστυχῆς του τυφλοῦ; 'Ω, Διάπλασις μου!
να μὴν αξιώνῃ ποτὲ ο Θεός τὸν άνθρωπον να γίνεται
τυφλός ή κωφός!

— Τί λέγεται τώρα σεις οι πλησιέστεροι, οι όλιγοι;
'Από τὸν μικρόν αὐτὸν όμιλον άπεσπάσθη ο Μουσηγέ-
της. 'Από άλλων και είπε:

— Μεγαλητέρα δυστυχία... αλλά διά τὸν εαυτόν του ή
διά την κοινωνίαν; Διά τὸν εαυτόν του, βεβαίως ή του τυ-
φλοῦ. 'Αλλά διά την κοινωνίαν δεν συμβαίνει πάντοτε τὸ
αὐτό. Εἶθε να είχα τὸ έθνος μας πολλούς τυφλούς...
'Ομήρους!...

— Μπράβο! σαν καλά τα λέτε σεις. Για νακούσωμε και
κανένα άλλον από την παρέα σας.

Τότε έπροχώρησεν ένα κορίτσι με Κίτρινο Ντόμι-
νο, πολὺ φαιδρόν και άστειόν, τὸ όποῖον άρχισε, προς γε-

νικὴν θυμηδιαν και ήλαρότητα, να κάμῃ τὸ θυμπες και να
ξεφωνίξῃ: — Χαχαχούχα!

— Τί είνε πάλι;
— Νὰ! ο τυφλός με κάμνει να ξεκαρδιζώμαι και ο κωφός
να πιάνω τὰ πλευρά μου. Χαχαχούχα!
— Μπρε! άμάν, Κίτρινο Ντόμινο!
— Τίποτα τίποτα! Και τῶν δύο τὰ μοῦτσουνα είνε δια-
σκεδαστικώτατα, και ή τύχη των ή αὐτή.

— Δηλαδή;
— Νὰ! ο κόσμος γελά με τους στραβούς τὰ μυαλά, και
με τους κωφούς την συνείδησιν. Με τους αληθινούς όμως
στραβούς και κωφούς περισσώτερον... διότι κατ' εμε είνε
εὐτυχιστέροι και συνεπῶς άστειότεροι.

— 'Οραία λογική! Ένας δικός μας φιλόσοφος, ο Βράιλας,
έλεγεν ότι ή δυστυχία του τυφλοῦ είνε μεγαλητέρα, και έ-
φερον ίσα ίσα ως έπιχειρήμα ότι ο κόσμος περιπίπτει συνή-
θως τους κωφούς, αλλά
καμείς ποτὲ δεν έτόλμησε
να περιπαίξῃ τυφλόν. Νὰ
έμως που τὸ Κίτρινο
Ντόμινο γελά και με
τους τυφλούς!...

— Έγὼ φρονῶ, είπε
τότε ο Νάρκισσος, ο
όποῖος εἰσέκετο κοντὰ εις
τὸ Κίτρινο Ντόμι-
νον, ότι από τους αληθι-
νούς κωφούς και τυφλούς,
άπειρῶς δυστυχέστεροι είνε
οι τυφλοὶ τὸν νοῦν και οι
κωφοὶ την καρδίαν. Αὐ-
τοὶ, κλείσαντες τους όφθαλ-
μούς και τὰ ότα της ψυ-
χῆς, ποτὲ δεν θὰ εἴμπορε-
σουν να εισέλθουν εις τὸν
υπερτέρον κόσμον του πνεύ-
ματος, ποτὲ δεν θὰ αισθαν-
θοῦν την άγνην ευτυχίαν,
ή όποία καταπλημμυρεῖ τὰ
στήθη μας τὰς στιγμῆς που
δίδομεν, ότι εἴμποροῦμεν...
Αὐτοὺς λυπούμαι υπερ πάν-
τας! Αὐτὴ είνε ή φοβερώ-
τερα διά τὸν άνθρωπον δυσ-
τυχία!

— Έγὼ πάλιν γοιῶμαι,
έσκευσε ναπαντήσῃ ο Δοῦξ τῶν Σπετσῶν, ότι οί α-
ληθινοὶ κωφοὶ και τυφλοὶ είνε οι εὐτυχέστεροι άνθρωποι
του κόσμου. Τί δεν άκούει ο κωφός; Βλακειές, ύβρεις,
άνοστα λόγια και καμμία φορά έξυπνάδες. Τί δεν βλέπει ο
τυφλός; 'Ασχημίες και τίποτε περισσώτερον!...

'Εγίνε μεγάλο κακό, και ο Δοῦξ τῶν Σπετσῶν
δεν ήμπούσε να προχωρήσῃ. 'Οσοι έφώναζαν και διαμαρτύ-
ροντο: Τί; μόνον από βλακειές και άσχημίες αποτελείται
ο κόσμος; 'Οχι, δά! Είνε δυνατόν να υπάρχῃ τὴν άπαι-
σιοδοξία εις την ψυχὴν ενός μικροῦ... δουκός; 'Οχι, δά! —
Και διά να πούσῃ ο θόρυβος ήναγκάσθη να κτυπήσω τὸ
κουδούνι, νανακαλέσω τὸν ρήτορα εις την τάξιν, — όπως εις
την Βουλὴν, — και να δώσω τὸν λόγον εις... την 'Αντι-
πολίτευσιν.

— Οι τυφλοὶ και οι κωφοὶ είνε οι δυστυχέστεροι άνθρω-
ποι! έφώναξε τότε ο Λάλος Τέτιξ. Έγὼ όμως,
παρὰ κωφός, θὰ έπροτιμούσα να είμαι τυφλός. Θὰ μου
πῆτε: ο δυστυχῆς τυφλός δεν βλέπει τίποτε, δεν εἴμπορεῖ
να έργασθῇ, τὰς περισσώτερας φορές καταντᾷ έπαίτης. Ναί,

Ένα πλήθος παιδιά... (Σελ. 98, στήλη α')

άλλα έχει την ήσυχία του και το σκυλί του, κ' εγώ πώς λατρεύω τα σκυλιά! Είς την πόλιν μας υπάρχει ένας τυφλός ζητιάνος, που κάθεται πάντα στο Γεφύρι. Όποτε περάσω απ' εκεί θά τον ιδώ και κάτι θά του δώσω. Πίζει κλαρινέτο. Ο πιστός του σκύλος κοντά του, κρατεί στο στόμα το διακάκι, πού ρίχνουν οι διαβάτζι πινταρές. Νά σας είπω την αλήθειαν; δέν μου φαίνεται και τότεν δυστυχής ο τυφλός αυτός, με την αγαπην του σκύλου του, με την μουσικήν του κλαρινέτου του, με την συμπάθειν του κόσμου... Έπειτα, σάν είνε κανείς τυφλός, δέν κινδυνεύει να υποπέσει εις τὸ ἐλαττωμα τῆς λαμψυχίας. Όταν περῶ ἀπέσω ἀπὸ ζαχαροπλαστεία, δέν σκανδαλίζεταί με τὰ γλυκίσματα και βέβαια! ἀφοῦ δέν τα βλέπω...

— Τὴ μωρῆσαι ὁμῶς, διέκοψε γελῶσα και ξεύρει, ἡ δωρηταίς είνε πολὺ ἀνεπτυγμένη εἰς τοὺς τυφλοὺς.

— Ἐμένα πάλι δέν θά μ' ἐμελε σκράπ ἂν ἤμουν κωφὴ! εἶπε ἡ Ἐκάτη. Εἰς τί χρησιμεῖς ἡ ἀκοή; Για νάκοις αἰωνίως ἀκάμει τοῦτο, μὴν κάμης ἐκεῖνο! καὶ νά σε μαλλώνουν ὅταν κάμης ἐκεῖνο και δέν κάμης τοῦτο. Ἐνῶ ὅταν είνε κανείς κωφός... Ἄκουσε, ἀγαπητή μου Διάπλασις, τί μου συνέβη τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς. Με εἶχαν στείλει νά κοιμηθῶ. Ὁ μπαμπάς και ἡ μαμά εἶχαν μείνει στο σαλόνι, με τὸ παππού και με τὴ γιαγιά, δια νά δ μιλήσουν βέβαια περὶ δώρων... Πλησιάζω με βῆμα γάτας ἕως τῆ θύρα, και κολλῶ τὸ αὐτί μου στὴν κλειδαρότρυπα. Καί τί γάκούσω; Τὸ μπαμπά νά λέγη τῆς γιαγιάς: «Ἄ, μ' αὐτὴ ἡ Ἐκάτη, — ἔτσι με λέγουν πάντα στο σπίτι, — ἔγινε πιά ἀνυπόφορη!... ἄτκτη, φλύαρη, περιέργη Ἀπαφασίσαμε μετὴ μαμά τῆς νά την κλείσωμε σ' ἕνα Σχολεῖο, ἐσωτερικὴ.» Ὡ, ἂν ἤμουν κωφὴ δέν θάκουα αὐτὰ τὰ λόγια και δέν θά περνοῦσα τέτοια πρωτοχρονιά!

« Πίζει κλαρινέτο. » (Σελ. 100, στήλ. α')

— Ὡστε δὲν νά μὴν κρυφακούση κανείς, πρέπει νά είνε κωφός, ἢ νά μὴν είνε περιέργος; Και δια νά μὴν τον κλείσουν σὲ Σχολεῖο, πρέπει νά είνε κωφός, ἢ νά μὴν είνε φλύαρος, ἀτακτος και ἀνυπόφορος;

Ἡ Ἐκάτη ἔμεινε ἀναπολέγητος, κ' ἐπωφεληθῆ τῆς σιωπῆς τῆς ὀ Μικρὸς Ραφαήλ ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν ὄμιλον, δια νάρχισήν.

— Ἄ, στάσου, τωδρα! ἄκουσε! Ὅταν κανείς, μικρὸς βεβαίως, εἶπῃ κανέν ψεῦδος εἴτε καμμίαν ἀνοησίαν πρὸς ἀνώτερον του, οὗτος, ἂν είνε κάπως θυμωμένος, τοῦ ἀπαντᾷ: «Τὴν τύφλα σου!» Δέν ἀκούσα ὁμῶς ποτὲ κανένα νά εἶπῃ: «Τὴν κουράλα σου!» Αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ μεγάλοι φρονοῦν, ὅτι ἡ δυστυχία τοῦ τυφλοῦ είνε μεγαλύτερα. Κ' εγώ, ἀγαπητή μου, εἶμαι αὐτῆς τῆς ιδέας.

— Βίμπορει, ἀπήντησα ἐγώ. Μία παροιμία λέγει: «Ἄμα σκορπάγη κανείς, τοῦ λέγουν τὸ φλά.» Ἡ ἀλήθεια είνε ὁμῶς, ὅτι και ὅταν κρακούση κανείς, τοῦ φωνάζουν «κουραμάρα!»

— Τί τα θέλετε αὐτὰ! ἀναφωνεῖ ὁ Παρήγορος Ἀγγελοσ. Ὁ τυφλὸς είνε πάντοτε ἀξιολύπητος, διότι ὅπου και ἂν στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπαντᾷ σκότος αἰώνιον. Ἄλλὰ και τοὺς ἠθικὰς τυφλοὺς θεωρῶ ἀξιῶς οἴκτου. π: χ: μερικόν, πρὸς τοὺς ἐποικοὺς παρουσιάω τὴν «Διάπλασιν» δια νά γίνον συνδρομηταί, αὐτοὶ ὁμῶς δέν δύνανται νά βρῶν τὴν ἀξίαν τῆς και τὴν φρονιότητά τῆς; διότι οἱ ἐφ' ἡμῶν είνε σκεπασμένοι ἀπὸ τὸ σκοτος τῆς ἀμαθίας.

— Ναι! ναι! ἐφώνησαν ἐν χορῷ τὰ πλήθη τῶν ξεσπαθωμένων φίλων μου.

— Ὅταν πρόκειται περὶ δυστυχίας, εἶπε τότε ἡ Μαρία Ν. Λοῖζου, δτι και νά ἔχη κανείς είνε κακόν... Νομίζω ὁμῶς ὅτι ὀλιγώτερον δυστυχής είνε ὁ κωφός, διότι αὐτός εἰμπορεῖ τοῦλάχιστον νά ἐργάζεται, και ἀφωτισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, νά λησμονῇ δτι τοῦ λείπει μία σπουδαιότατη αἰσθησις.

Πραγματικῶς, ἡ ἐργασία είνε μεγάλη παρηγορία, ἀπήντησα ἐν τούτοις ὑπάρ, οὐν και τυφλοὶ, εἰ ἐποικοὶ δέν στεροῦνται αὐτῆς τῆς παρηγορίας. Φαντασθῆτε ὅτι ἕνος τυφλός, μόνον δια τῆς ἀφῆς και τῆς ἐπιμονῆς του, κατάρθωσ νά γίνῃ — ἔξ το πιστεύετε; — γλύπτης! Ναι, γλύπτης! και ἐπλαττεν ἀραιότατα ἀγαλλμάτια ἀπὸ πηλόν ἢ ἀπὸ ξύλον, τὰ ἐποικε ἐπωλοῦντο πολὺ ἀκριβῶς, διότι ἐπὶ πλέον ἦσαν ἔργα τυφλοῦ.

— Κ' ἐγὼ γνωρίζω μία τυφλήν, ἠλικιωμένην, ἡ ὁποία ἐργάζεται εἶπε τότε τὸ Κόκκιννο Γαρύφαλο. Ὀνομάζεται Ἐλένη Κατερίνα. Πρὸ τριάντα χρόνων ἔχασε τὸ φῶς τῆς, και τὴν ἐπίασε τόσο ἀπελπίσια, ὥστε κατ' ἄρχας ἤθελε ναὐτοκτονήσῃ... Μόλις τὴν ἐπρόφθασαν ποὺ ἤθελε νά πῆσῃ σ' ἕνα κρημνῶ... Τώρα, ἂν και τυφλή, ράπτει. Μετὸ ἔλεγχον και δέν τὸ ἐπίστευα, ἀλλὰ πρὸχθὲς ἐπῆγα και τὴν εἶδα ποὺ ἔραπτεν ἕνα μαντίλι!

— Και πῶς περῶ τὴν βελόναν; ἠρώτησεν ἕνας μικρὸς. — Ἰδού, ἐξήγησε τὸ Κόκκιννο Γαρύφαλο: Τῆς δίδουν μίαν κουβαρίστρην, εἰς τὴν ὁποίαν περνοῦν ἀρκετὲς βελόνες, ἡ δὲ τυφλή κῆπτει κάθε τόσο ἀπὸ ὀλίγην κλωστήν με μίαν βελόναν.

— Ἐγώ, εἶπεν ἔπειτα ἡ Γλυκεῖα Καρδία, ἀπὸ τέτοιαν ζωὴν στερημένην και βασανισμένην, θά ἐπροτιμῶσ νά μὴν ὑπάρχω, εἴτε πτωχὴ ἤμουν, εἴτε πλουσία. Κλείνω τὰ μάτια μου, βουλόνω ταῦτί με, και τὰ δύο μοῦ φαίνονται εἴσου τρομερά.

— Ναι, εἰς ἡμᾶς τοὺς υγιεῖς και τὰ δύο φαίνονται τρομερά, ὑπέλαβεν ἡ Ἐλληνοπούλα νομίζω ὁμῶς, ὅτι κάθε δυστυχής τυφλός θά ἐπιθυμοῦσε νά ἦτο καλλίτερα κωφός.

— Ἀλήθεια, προσέθεσεν ἡ Διονυσία Πηγῆ. Ἐπιτέλους ὁ κωφός, ὅταν του φωνάζουν πολὺ δυνατὰ, τί θά κάμη; θάκούσῃ ἐνῶ ὁ καίμεινος ὁ τυφλός...

— Ἄ ὄχι, δεικόφα ἐγώ! δταν ἐρωτῶ δια κωφόν, ἐννοῶ τελείως κωφόν. Ὅσον και νά του φωνάζῃ, δέν θάκούσῃ ποτέ...

— Ὅπως μία φίλη μου, εἶπεν ἡ Μυροδόσος Χαραυγή, ποὺ ἦτο κωφὴ ἐλ γενετῆς... Συλλογιζομαι τὴν θέσιν τῆς και με καταλαμβάνει τρόμος. Δι' αὐτὴν δέν ὑπῆρχε μουσικὴ, δέν ὑπῆρχε φωνή, οὔτε ἄσμη, μόνον σιγῆ

και ἀπόγνωσις... Ὅταν ἔμαθα δτι ἀπέθανε, μοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ θάνατος ἦτο δι' αὐτὴν μεγαλύτερα εὐτυχία παρά ἡ ζωῆ.

— Συμφωνῶ! ἐφώνησεν ἡ Παλλὰς. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερα δυστυχία ἀπὸ τοῦ κωφοῦ. Ἐμοὶ φλύαρη και περιέργη, και φαντάζομαι τί μαρτερία θά τραβοῦσα ἂν ἤμουν κωφὴ.

Ὁ ἀριστερός ἐμίλος, ὁ πολυπληθέστερος, ἤρχισε νά δεικνύῃ σημεῖα ἀνυπομονησίας. «Τί είνε αὐτὰ που λέγουν ἐτούτοι-δὲν ἔδιδάβαζα καθαρότατα εἰς τὰ ζωηρὰ και ἐξυπνα ματάκια, ποὺ τα ἐδέλεπα νά λάμπουν σάν ἀστρά. Και ὁ Λαγῶς τῆς Μεσωγίδος, πρὶν λάθῃ τὸν λόγον κανείς ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀντίθετον ὄμιλον, ἐπροχώρησεν και ἤρχισε:

— Μόνη ἡ ἀκριβήσις τῶν πέντε αἰσθήσεων, ὄρασις, ἀκοή, γεύσις, ὄσφρησις, ἀφή, μᾶς λέγει δτι πρώτη και πολυτιμότερη ὄλων είνε ἡ ὄρασις, και ἐπομένως ὁ στερούμενος αὐτῆς ὁ δυστυχέστερος. Ὡ, ναι!

... εἰν' ἰλασίνδ:
Ὁ στερηθεὶς τὸ φῶς του,
Ὅταν ὡς πέπλος μελάνος
Καὶ ἥλιος και ὕψανός
Και τῆ ἀπλόου' ἐμπρός του.

Διψῶντα βλέμματα πλανᾷ
Ἄνω και κάτω βλέπει,
Τὰ πάντα μαῦρα, σκοτεινά,
Μεσάνικτα παντοεινὰ
Και μαῦρη εἰς ἕνα σκέπη!

— Εἶνε στίχοι τοῦ Ἡλία Τανταλίδου, ὁ ἐποικός, ὅπως ὁ Ὀμηρος, ἦτο τυφλός. Ἀλλὰ, — ἐξηκολούθησεν ὁ Λαγῶς τῆς Μεσωγίδος, και ὁ Σοφοκλῆς εἰς τὴν φράσιν «τυφλὸς τὰ ὦτα, τὸ τε νοῦν, τα ὄμματα», ὅπου και τὸν κωφόν ἀποκαλεῖ τυφλόν, δέν μας παθεῖ ὅτι ἡ δυστυχία τοῦ τυφλοῦ είνε μεγαλύτερα; Ναι, και ὁ κωφός είνε πολὺ δυστυχής... και εἰς πολλοὺς κινδύνους ἐκτεθειμένος. Νά σας διηγηθῶ ἕνα πολυτὸν περιστατικόν. Ὁ πάππος μου ἦτο κωφός. Πηραπλευρῶς τῆς οἰκίας μας ἐξερράγη, δ μὴ γίναιτο, περκαῖα. Ὁ κόσμος ἔλος ἀνάστατος. Οἱ καμπάνες ἐσκαζαν. Οἱ πυροδέματα με τῆς τρομπάττες τῶν ἐξεκοφαιναν τὸν κόσμον... ἐκτὸς τοῦ πάππου μου, ὁ ἐποικός με ἔδον τὸν θύρβον (ἀφοῦ και με βαρεῖες ἀόμα ἐκτύπουσαν τὴν πόρτα του, χωρὶς νά σκέπτονται: τὸ αστοῦ κωφοῦ τὴν πόρτα δσο θέλεις βρόνταν), ἐκάθητο μακαρίως ἀναγινώσκων τὸ βῆλιόν του και ἂν δέν κατέβαιναν ἀπὸ τὸν τοῖχον νά τον εἰδοποιήσουν, θά ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός; Τὸ ἐπεισοδίον αὐτὸ τὸ ἐζωγράφισα ἐδῶ...

Και ὁ Λαγῶς τῆς Μεσωγίδος μοῦ ἔτεινεν ἕνα χαρτί με τὴν εἰκόνα.

— Πῶς σου φαίνεται; ἠρώτησε δέν εἰμπορεῖ νά δημοσιευθῇ εἰς τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς μας;

— Καλὴ είνε, τοῦ εἶπα: ἀλλ' ἐλπίζω δτι ὁ ζωγράφος μου θά την κάμη κάπως καλλίτερα... Ἄς εἶνε... σ) τοῦ ἔδωσες τὴν ιδέαν. Δοικόν, τὸ ἐκείσδιον τοῦ κωφοῦ πάππου σου σὲ κάμνει νά μεταβάλης γνώμη;

— Ἄ ὄχι! ἴσα-ἴσα τὸ διηγῆσθην δια νά πῶ δτι δέν με παθεῖ οὔτε και αὐτὸ. Καὶ ἀκριβῶς τώρα ἐνθυμούμαι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑπενηθυμῶν τὰς εὐεργεσίας του εἰς τοὺς ἀχαρίστους Ἰουδαίους, λέγει: «Λαός μου, τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα», περὶ κωφῶν ὁμῶς οὐδεὶς λόγος. Δέν εἶνε σπουδαῖον ἐπιχειρήμα αὐτό;

— Ναι, πολὺ σπουδαῖον. Ἄλλο δέν ἔχεις;
— Ὅχι.
— Εὐτυχῶς... Διότι, ξεύρεις τί συλλογιζομαι; Ἄν

ἄλλοι ἔλεγαν ἀπὸ τόσα, και ἂν τα εἰκονογραφοῦσαν μάλιστα, θά ἐξημερονώμεθα ἐδῶ ἄλλοι μας, και θά ἠθέλομεν ἐκαστὸν εἰκόνα δια τὴν Κυριακὴν, και δέν θά μας ἐφθάναν οὔτε δέκα φυλλάδια... Δι' αὐτὸ θά ἄς παρακαλέσω πολὺ νά εἰσθε συντομώτεροι. Λίγα λόγια και δεμένα! Ἐμπρός τώρᾳ. Ἀπὸ σᾶς που φρονεῖτε, δτι δυστυχέστεροι είνε οἱ τυφλοὶ, ποῖοι εἰμπορεῖτε νά το πῆτε και νά το ἀποδείξετε με λίγα λόγια, Ἄκουσῶ.

Τότε ὁμιλήσαν κατὰ σειράν, με λίγα λόγια, ἡ εὐγλωττος και λογιωτάτη Δίχρωμος Φούξια, — ἡ ὁποία μάλιστα ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν τῆς με τὸ κῆρυξ δέει δεῖξαι ὡς νά ἐκαμνεν ἀποδείξιν θεωρηματῆς. — ἔπειτα ὁ Μεγιστέρας, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἦτο μικρὸς προσδελήθη ἀπὸ δεθλμῶν, και δέν ἤμποροῦσε νά μελετήσῃ δια τὰς ἐξετάσεις, και ἔξρει τί θά πῆσασοῖτα τυφλοῦ — ἡ Πτερόεσσα Καρδία, ἡ ὁποία αἰεὶ τῶρα δέν ἐπεριποιεῖτο τὰς αἰσθήσεις τῆς τῶρα ὁμῶς, μετὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς Κυριακῆς, ἠλλαξαν τὰ πράγματα δι' αὐτὴν — ὁ Πανταχοῦ Παρών, ὁ ὁποῖος φρονεῖ δτι «μόνος ὁ θάνατος ἢ ἡ ἀγάπη τῶν προσφίλων του, ἂν ἔχη, εἰμποροῦν νακαλλάξουν τὸν τυφλόν ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσιν» — ἡ Ἀνελπιστος Χαρα, ἡ ὁποία γνωρίζει μίαν τυφλήν, εἰκοσαετίδα, ὄραιοτάτην, ἀλλὰ κάμπτιωχην, ζῶσαν ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ κόσμου, «ἐνῶ ἂν ἦτο κωφὴ, θά ἤμποροῦσε τοῦλάχιστον νά ἐργάζεται και νά ζῇ» — ὁ Ὑψιπέτης Ἀετός, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν δυστυχήαν αὐτὴν ἐκ πείρας, διότι, ἄλλοτε, εἰχετὴν μαγίαν νά γυρίσῃ τὰ μάτια του πρὸς τὰ ἐπάνω, «τίσον πολὺ, ὥστε νά φαίνεται μόνον τὸ ἄσπρον» ἀλλὰ μίαν φορὰν δέν ἤμκόρεσε νά τα καταβάσῃ, και ἔμεινε τυφλός ἐπὶ δύο ὄρας, αἰ ὁποῖοι τοῦ ἐφάνησαν ὡς δύο αἰῶνες. — Ὁ Πυρετοκλειδαρότρυπα. (σ. 100 σ. α')

Κολλῶ τὸ αὐτί μου στὴν κλειδαρότρυπα. (σ. 100 σ. α')

φῶς; εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον, ἕνας συμμαθητῆς του ἔδωσε τὴν νύκτα τὸ φῶς, — τὸ ὁποῖον δέν ἐγένετο ποτέ, — και αὐτός ἐξυμνήσας ἐνόμισεν δτι ἐτυφλώθη. — ἡ Ζίνα, ἡ ὁποία λυπαῖται καρᾶκαρδα τοὺς τυφλοὺς, ἀλλ' «εἶνε μικρὴ ἀκόμη και δέν εἰμπορεῖ νά μοῦ εἶπῃ δτι ἔχει μέσα εἰς τὴν καρδιάν τῆς» — ὁ Μπάριμπα Ἀνάρδος, ὁ ὁποῖος φρονεῖ δτι ἡ κωφότης ὄχι μόνον δέν είνε ἡ μεγαλύτερα δυστυχία, ἀλλ' ἀποβίνει κάποτε κ' εὐεργητικὴ; και ἀναφέρει τὸ παράδειγμα ἐνδ; ἀφοῦ κωφοῦ, ὁ ὁποῖος «δταν ἡ αὐτὴ διάλεξις ἦτο ἐνδιαφέρουσα, ἔθετε τὸ ἀκουστικόν κέρας και ἤκουεν» δταν δὲ ἦτο ἐνοχλητικὴ και φλύαρος, κατέβαζε τὸ κέρας και δέν ἦτο ὑπνηρωμένος νάκούῃ» — ὁ Κουκουναραθρεμμένος, ὁ ὁποῖος φρονεῖ ὅτι ὁ τυφλός «εἶνε ζωὴ τάνος, ἀλλ' ἐυρίσκειται μετὰ τῶν θεθνεῶτων», ἐνῶ ὁ κωφός, ἔχει μόνον ἔχει τὸ εὐτύχημα νά βλέπῃ τὰς προσφίλους του, ἀλλὰ και νά συνεννοηθῇ μετ' αὐτῶν εἴτε δια νεύματάς

είτε δια της γραφής, όπως έκαμαν ή κυρία Φάγγ εις την «Διμιλίαν Χώδ», το μυθιστόρημα, το όποτον έδημοσιεύσα πέρυσι — ο Κροταλός, ο όποτος ειπε δια τών τυφλών ότι, αούτε νάναγνώση δύναται, ούτε νά βαδίση καν, χωρίς νά διατρέχη τόν κίνδυνον νά ιδή την κεφαλήν του προσκρούσαν κατά τοίχου» — ή Μανταρινοφάγος, ή όποία επήγεν εις ενός κωφού, δια νά τον ερωτήση περί της συμφορής του, άλλ ήτο σκοτάδι, κ' έσκόνταφεν εις τó χαλί, κ' έπεσε, και ό κώφος της ειπε ατύλλα, και τότε έννοιησε τóσον καλά ποιά δυστυχία είνε μεγαλύτερα, ώστε έννοιησε περριτόν νά ερωτήση τόν κωφόν (μά θά την άκουσι;) — ή Δρυς του Κάμπου, ή όποία ειχε μάμμην τυφλήν είκοσι χρόνια, πούτους έλεγε πάντα άαχ, παιδιά μου! ζωντανή είμαι και θαμμένη στο μνήμά μου! — ή Παπαρούνα των Άγρων, ή όποία ειπεν ότι ό τυφλός αδεν είμπορεί νά βλέπη την άνοιξιν, όταν όλα τά δένδρα είνε άνθισμένα, και διάφορα άλλα ώρατα πράγματα» — ή Νηνεμία, ο Κορθαίολος Έκτωρ, ή Μίς Δόγχαν, ο Έφηθος των Άντικυθέρων, ή Βροντή του Διδος (ή όποία ήκουσε κάποτε ένα κωφόν νά λέγη «άφότος έκουφάθη κα ήβρα την ήσυχία μου») ή Άλεξάνδρα Κ. Γεωργιάδου, τó Πτερύον της Μελίσης, ο Θεοδόσιος Βενετάτου, τó Ιλλίου Μέλαθρον ο Ηλεκτρικός Σπινθήρ (ο όποτος, αν έπρόκειτο νά έκλεξη μεταξύ των δύο δυστυχίων, θά έπροτιμούσε νάποθήη παρά νά άκλέξη) ή Κυρία με τας Καμελίας (ή όποία ήκουσεν ότι οι κωφοί έννοούν τας λέξεις από την κίνησιν των χειρών) τó Λεσβιακόν Άνθος, ο Νεαρός Ηθοποιός, τó Έλατον του Άίνου, τó Λουλοῦδι της Καρδιάς, ή Βοσκοπούλα του Μικροῦ Άϊμου, (ή όποία θεωρεί τόν τυφλόν προσωπότητα του μυθολογούμενου Ταντάλου) ο Ναυαγός της Κυνθίας, ο Μαγικός Λύχνος (ο όποτος άνερώνησε: Θεέ μου! φύλατε ημάς από της δυστυχίας ταύτης!) τó Τέκνον των Βράχων, τó Πεπρωμένον, τó Άνθος του Σολωμού (με την όρθοτάτην παρατήρησιν, ότι δέκ γενετής τυφλός είνε ολιγώτερον δυστυχής εκείνου, ο όποτος άφού έγούθη τας καλλόνας της φύσεως, εύρέθη μετά ταῦτα εις τó αιώνιον σκότος) τó Δάσος Φοινίκων (αυτός ειχεν ένα θεϊόν διδάσκαλον, ο όποτος έτυφλώθη και ένεκα τούτου έλασε την θεσίαν και τόν μισθόν του) ο Κυπριακός Άστέρ, ή Κάκλια, ο Μενελίκ, ο Όλυμπος (εις τόν όποτον ειπε μία γάτα, σοφή εσον ή Πισσα μου, ότι καλλίτερα νάχη τά ματάκια της παρά ταυτιά της... δια τó πιάσιμο των ποντικών) ή Στριγγλα (μάς διηγήθη ότι ειδε μίαν ήμέραν ένα τυφλόν, τόν όποτον παρ' ολίγον νά πλακώση ο τροχιόδεσμος) ο Έλλην Άθλητής, ο Άριελ, ή Άσπιστής Άθηνάς, ο Άάτρης της Δημητρος (υπενθυμίσασι, ότι όταν ό τυφλός είνε και άπαιδευτος, τότε είνε δύο φορές τυφλός) ο ΆΓας Ματαίωφός, (ισχυρισθείς ότι ό μόν τυφλός χάνει αυτά τά δημιουργήματα του Θεού, ο δέ κωφός μόνον τά δημιουργήματα των δημιουργημάτων, δηλαδή μουσικήν, άσμα, έμιλίαν, κτλ.) τó Ψηλό Κυπαρισάκι, ή Διδότροπος Νεάνις, ή Μυστηριώδης Φύσις, ο Έλλην Σημαιοφóρος, και άλλοι πολλοί.

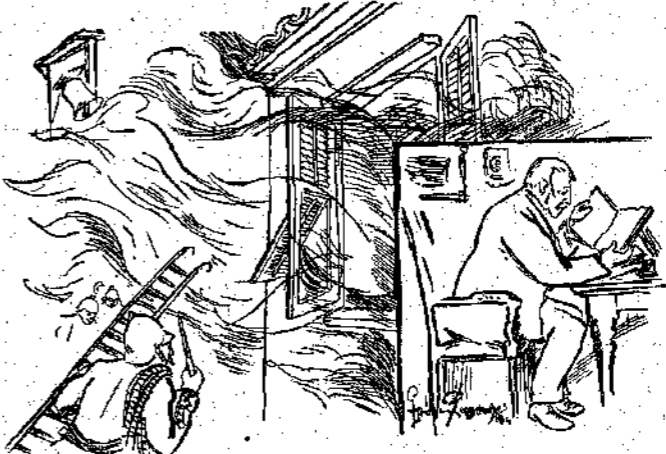
Όλοι αυτοί ειχαν την αύτην ιδεάν και επάνω-κάτω τά ίδια έπιχειρήματα. Και πολλοί έξ αυτών, μεταξύ των μειοψηφικών του τυφλού, άνεφεραν τó ότι αδεν είμπορεί νάναγνώση και την Διάπλασιν.»

Μετά τόν Έλληνα Σημαιοφóρον, έγινε σιωπή. Και όμως εις τόν έμιλον, εις τίν όποτον ειχα δώση τόν λόγον, έμεναν άκόμη κωμική δεκαεπταριά, οι όποτοι δέν ειχαν έμιλήση. Δέν έβλεπα κανένα από αυτούς νά προχωρή. Συνεννοούντο μεταξύ των δια ψιθυρισμών.

— Τί τρέχει; έρωτώ. Δέν θά μας τά πητε και σεΐς;
 — Σας τάπαν άλλοι! απήντησε μία ειρωνική φωνή.
 — Τί θά πη αυτό; Άν μας τάπαν άλλοι, δέν σημαίνει ότι δέν θά σας άκούσωμεν και σας. Έμπρός.
 Τότε με θάρρος άπεσπάσθη από τόν έμιλον ο Βαρδαλαμπόμπας.
 — Άγαπητή Διάπλασις, μου ειπεν' αδύνατον νά έμιλήσωμεν τóσον συντόμως όσιν τó έκαμαν οι προλαλήσαντες. Τό ψευδώνυμόν μου έχει νά εανή τρία χρονία εις τó περίοδικόν μου... φαντάσου! Ηλθα σήμερα νά λάβω μέρος εις την ΙΕ' Κυριακήν. Έ, ειπε δίκαιον νά τα πώ τóσον σύντομα και βιαστικά; δέν πρέπει νά μου παραχωρηθή ολίγον στιγμών άκρόασις; Και την ιδίαν γνώμην μαζί μου, έχουν και οι λοιποί.
 Έμειδίσασι και είπα:
 — Μάλιστα! είμπορείτε νά τα πητε εκτενέστερα. Άλλά... όχι τóσον πολύ, και υπό τόν όρον, νά πητε διαφορετικά από εκείνα πού ειπαν οι προηγούμενοι.
 — Πάρε ένα άνθρωπον — ήρχισε τότε ο Βαρδαλαμπόμπας, — και κλεισε τον μέσα εις έν υπόγειον, όπου νάκούη όλυ τά συμβαίνοντα εις τόν έξω κόσμον, αλλά νά μñ είμπορή νά τα βλέπη... Όποιος είνε τυφλός δέν ζή παρά τυφλήν ζωήν, και καλλίτερα νά μη ζή διόλου. Τι είνε ή βάσανος του Ταντάλου παραβαλλομένη προς την του τυφλού;
 — Στάσου! δέκοψ'ε πάλιν δια τόν Ταντάλον; δέν ήκουσες πρό ολίγου την Βοσκοπούλαν του Άϊμου, ή όποία τον άνεφερε; Δέν έσυμφωνήσαμεν νά πης άλλα;
 Πριν νάπαντήση ο Βαρδαλαμπόμπας, επετάχθηκε τó Ταπεινó Γίασεμί, διόλου ταπεινó αυτην την φοράν.
 — Έγώ, ειπε, θά σας διηγηθώ κάτι νέον. Είδα ένα δνερον. Έκαθήμην, λέγει, εις τόν έξώστην της οικίας μου. Από τόν δρόμον έπερνούσαν δύο άνθρωποι, τóς όποτους, λέγει, έγνώριζα τέν ένα ως τυφλόν και τόν άλλον ως κωφόν. Συγχρόνως έπερνούσε και μία άμαξα τρομαία. Τότε, ο μόν τυφλός ήκουσε τόν κρότον της άμάξης, αλλά, τυφλός ών, δέν ήξευρε πού νά υπάγη. Ο κωφός όμως, εκ φόβου, έστρεψε τούς οφθαλμούς δεξιά και άριστερά, και ιδών την άμαξαν παρεμέρισεν. Ο τυφλός κατεπλακώθη υπό της άμάξης, ο κωφός έσώθη, —λοιπόν ο τυφλός είνε δυστυχέστερος.
 — Κ' έγώ νομίζω, ειπε τότε ο Ιππότης του Μεσαιώνος, ότι ό τυφλός είνε δυστυχέστερος, διότι ή δυστυχία του κωφού μετριάζεται δια τών γραμμάτων. Είς την εποχήν μας, δια της έξόχου έρευρέσεως της διδασκαλίας των γραμμάτων εις τούς κωφούς, ολίγον εῦτοι υποφέρουν, παραδείγματος χάριν ή κυρία Φάγγ της...
 — Μά πάλιν ή κυρία Φάγγ; δέν την είπαμε; δέκοψα. Έκωφελήθη της διακοπής, δια νάχησιν ή Κόρη του Αιθέρος:
 — Μετεβαίναμεν εις έκδρομήν ανά τά ώρατα Τέμπη, όταν ειδαμεν εις τόν δρόμον ένα τυφλό παιδάκι, τó όποτον έξέσχίσε την καρδίαν του άνθρωπου με τας φωνάς του: «Λυπηθήτέ με! κόσμο άκούω και κόσμο δέν βλέπω!» Τό έλεήσωμεν κ' έπεράσαμεν... Ημεθα πλέον εις τά θαυμάσια Τέμπη, και μολοντούτο δέν ηύχριστούμην πολύ, διότι ό νοός μου ήτο εις τó τυφλό παιδάκι. Κ' έσυλλογίζομην: Ημεΐς πού δέν έχομεν κανέν σωματικόν ελάττωμα, και μόλαταῦτα έρχονται στιγμαί καθ' ός παραπονούμεθα κατά της τύχης μας. Τι νά ειπουν αυτοί οι δυστυχείς, οι όποτοι έγεννήθησαν χωρίς νά έχουν καν την έλπίδα ότι θά ιδούν ποτέ τó λαμπρόν φώς του ήλιου!
 — Ά! ώρατα τά ειπες, Κόρη του Αιθέρος, μόνον πού ξαναείπες άκόσμο άκούω και κόσμο δέν βλέπω.» Άλλος!

— Έγώ θά σας εξομολογηθώ μίαν παιδικήν άμαρτίαν μου, ειπεν ο Πίθηκος του Βορνέου. Μίαν φοράν έκαμα ένα δυστυχή τυφλόν νά πύση σέ μίη σάφη γεμάτη νερό. Έ, αν ήτο κωφός θά το έπάθαινε αυτό, και θά έλάμβανα έγώ τά έπιχειρήματα της κακίας μου δια της κυρίας Βέργας, χειραγωγούμενης υπό του μπαμπά;
 — Όχι βέβαια! κ' εκείνος θά ήτο εύτυχέστερος... και σύ.
 — Άχι! έστέναζε τότε ή Ζουλέϊκα. Ουτε ήλιος ύπάρχει δια τόν τυφλόν, ουτε πρόσωπον γλυκό μητρός, ουτε καλλονή άνθινον, ουτε γαλανός ουρανός... Τι προς αυτόν αν άκούη τά γλυκά και άθωα κελαθήματα των πτηνών, αλλά δέν βλέπει την άνθοστεφανωμένην φύσιν, ήτις τω προστειδιά;
 — Τά ίδια ειπαν και πολλοί άλλοι, με την διαφοράν ότι σύ, Ζουλέϊκα, τά λέγεις κομψότερα. Έ, τί νέα, Γάτε της Άνατολής;
 — Μήν τα ρωτάτε! Μία χήρα δέν ειχεν ή δυστυχής παρά ένα υιόν. Τόν έχωρίσθη... τόν έστειλε νά σπουδάση... Χρόνια τον ειχεν εις τά ξένα. Κατά τó διάστημα της άπουσίας του, ή χήρα έπαθεν από καταρράκτην και έτυφλώθη. Κ' ένφ τον έπεριμνε τóσον καιρόν, ένφ δέν έβλεπε την ώρην ποτε νά τον ιδή, ήλθεν ο υιός της, τόν ένηγκαλίσθη, αλλά... πώς νά τον ιδή! Η δυστυχής! Ένόμιζεν ότι ήτο μακράν του, εις βαθύτατον σκότος, ένφ τον ειχε εις τας άγκάλας της! Έμπαδούσεν από την άπελπισίαν τας τρίγας της κεφαλής της και έλεγε: «Θεέ μου! μία, μία μόνον στιγμή άς τον έβλεπα και άς απέθνησκα!» «Ω, δέν ειςεύρω αν κωφός θά υπέφερε τóσον.
 — Ουτε κ' έγώ, Γάτε της Άνατολής. Είμαι βεβαία, ότι τó ίδιον φρονεί και ο Ιππότης του Πηλίου, πού στέκεται στο πλάϊ σου.
 — Βεβαίότατα! Θά σας διηγηθώ μάλιστα μίαν ιστορίαν, πιδ τραγικήν σωστέν μυθιστόρημα.
 Και διηγήθη την ιστορίαν του ο Ιππότης του Πηλίου, πολύ μακρινήν και πολύ τραγικήν, περί ενός ανθρώπου, ο όποτος ειχε χαθή από τούς συγγενείς του, και άνευρήθη αφνης εις την Κωνσταντινούπολιν, υπό του αδελφού του και ενός πιστού φίλου του, αλλά εις μίαν τρώγλην, έλεεινός, πάμπτωχος, τυφλός! Τι φοβερά άναγνώρισις! — Πικροίαν τραγικήν ιστορίαν διηγήθη και ο Αίθιος Σισύφου, περί πτωχού ξυλοκόπου, με πέντε παιδιά, ο όποτος έξαφνα έτυφλώθη... και μñ έρωτάτε πλέον την δυστυχίαν του! — Η δέ Άργοναυτική Έκστρατεία, εις την όποίαν άρρέσουν τά ζωολογικά διηγήματα, μάς διηγήθη, επίσης δια μακρών, τούς σπαραγμούς και τά βάσανα μιας Κλώσσης τυφλής, ή όποία δέν ήμπορούσε νάναθρήψη τούς νεοσσούς της, και ή άγωνία της ήτο φοβερά. Από τά τρία αυτά διηγήματα, τó τελευταίον μάς έκαμε την μεγαλύτεραν έντύπωσιν δια την πρωτοτυπίαν και την ζωηρότητα της περιγραφής: τóσον ώστε έξεχάσαμεν και την πολυλογίαν.
 Συντομότερα κάπως, ο Βοσκός των Άλπεων μάς έμιλήσε περί ενός τυφλού πλουσίου, ο όποτος έπεσεν εις ένα βάλτον κ' επνίγη, πριν μάλιστα κάμη την δεκθήκην του, — άδιάθετος (!) καθώς λέγουν οι νομικοί, — ώστε μερικά πτωχότατα οικογένεια, τας όποιας έπροστάτευεν, εύρέθησαν έξαφνα χωρίς στήριγμα. Έπίσης και ο Δετός της Έρήμου, περί ενός μικρού παιδίου, τυφλού εκ γενετής, τó όποτον έγνώρισε κάποτε εις μίαν έξαχικήν

έπαυλιν του Βώλου, κ' έσπαράχθη ή καρδιά του όταν τó ήκουσε νά φωνάζη: «Άχ, Θεέ μου! δώσε μου τά ματάκια μου ή πάρε με!» Και τέλος τó Κόκκινον Κρίνον διηγήθη την ιστορίαν ενός χημικού, ο όποτος, όταν ήτο άκόμη νέος και ειργάζετο εις τó Χημείον, έτυφλώθη από μίαν έκρηξιν. Ο χημικός ειχε σύζυγον κωφήν και υιόν χωλόν... Τι δυστυχής οικογένεια! Και προς έπίμετρον της δυστυχίας, ο τυφλός έπαρπάτησε μίαν ήμέραν και έπεσεν από την κλίμακα; και πολλούς μήνας ήναγκάσθη νά μείνη κληνήρης.
 — Η σειρά μου τώρα! εφώναξεν ο Νυκτοκόραξ, άφού έτελείωσαν τά διηγήματα. — Έγώ... άπεράσινα νά κάμω δοκιμάς μόνος μου. Λοιπόν, εκλεΐσθηκα σέ μίη μεγάλην αίθουσαν, γεμάτην από εμπόδια, έδεσα τά μάτια μου και άρχισα νά περιπατώ... Έξαφνα μπλάφ! πίπτω κάτω πηνηγδόν και μετωπηδόν... Τό κούτελό μου έκτύπησε σ' ένα στύλον κ' έκαμε έχ μάλωπα αρκετά παχύν, δια νά με διδάξη εις ποτον βαθμόν δυστυχίας εύρίσκεται ο τυφλός. Ένοσιείται, ότι έχκατέλειψα τó πέλαμα του κωφού, δια νά φροντίσω περί της επιδέσεως του διδακτικού μάλωκος.
 Έγελάσαμεν όλοι με τó πάθημα του Νυκτοκόρακος κ' έστρέψαμεν τά μάτια προς την Άθήαν Καρδίαν, ή όποία έπροχώρησε, έθξεν ολίγον και ήταμάσθη νά έμιλήση.
 — Τι σημαίνει αύτός ο βήχας; ήρώτησα.
 — Σημαίνει ότι έχω απόφασιν νά τα διεξοδικώτερα άπ' άλλους. Άν με διακόψης, άγαπητή μου Διάπλασις, θά πάσω άμέσως και θά φύγω.
 — Καλά, καλά... Άρχισε... Άν πης ένδιαφέροντα πράγματα, δέν θά σε διακόψη κανείς.
 Και ή Άθήα Καρδία ήρχισε:

«Έκλήθησθε μακαρίως άναγνώστειν» (Σελ. 101, στήλ. α').

Πραγματικώς, τά έλεγε τóσον εύμορφα, ώστε την άφισα νά προχωρήση και νά τελειώση. Ίδού αύτολεξεί τί μου ειπε: «Χθές ειχα καθίση δια νά γράψω την άπάντησίν μου. Άλλά πού, τίποτε!... δέν ήμπορούσα νά συλλογισθώ! ένας λήθαργός με ειχε καταλάβη. Έξαφνα, ένφ άκουμισμένη στο χέρι μου, έσυλλογίζομην άκόμη, αισθάνομαι την καρέκλαν μου νά κινήται, ή μάλλον νά κατέρχεται! Άλλά πού;... άδηλον! Κατήρχετο έτσι κανονικά επί έν τέταρτον της ώρας, όταν έξαφνα σταματά... Μόλις συνήλθα από την μυστηριώδη εκείνην κατάβασιν, και άκούω γύρω μου θόρυβον, φωνάς, τρυγούδια, άμάξινα νά τρέχουν και χίλια έννοση, ότι εύρίσκοτο σ' τó πλέον ζωηρόν και θορυβώδες μέρος Τρίβω τά μάτια μου δια νά ιδώ ποίοι οι άποτελεσύντες δλον εκείνο τó πανδικιμόνιον, αλλά... τίποτε! Ένα μαύρο σύννεφο τά ειχε όλα σκεπάση! Ηκούα, αλλά δέν έβλεπα άλλο από μαύριλαν!
 «Άρχισα νά τρέμω από τόν φόβον μου, ένόμισα ότι εύρίσκομαι εις τά σκοτεινότερα βάθη του άδου, και έτι μυριάδες δαιμόνια άπετελούν τόν μυστηριώδη εκείνον θόρυβον! Άλλά ένφ κατειχόμην από τά δεισιδάμωνα αυτά αισθήματα, μία γνωστή φωνή, φωνή φίλης μου, με πλησιάζει: «Καλέ τί κάθεται μόνη; σήμερα πού όλοι χαίρονται, εύθυμοῦν, διασκεδάζουν, σ' κάθεται με σταυρωμένα χέρια; Ελα πάμε μαζί, τί περιμένεις;»

«—Αχ! δὲν βλέπω, δὲν βλέπω!» τῆς λέγω μὲ σπαρακτικὴν φωνήν· «τί εἶνε σήμερα καὶ διασκεδάζουν ὄλοι;»
 «Μπα! σὲ καλὸ σου, ἀποκρηῆς δὲν εἶνε; τὴν νύκτα περάσῃ καὶ ὁ καρναβάλος. Αὐτὴ τῆ στιγμῇ ἔλαβα καὶ τὴν Διάπλασιν· ἔχεις εἴη εὐσημα ἴστην Ἀλληλογραφίαν! ἔδρα-
 εὐθὺς στὸ Ξεσπάθωμα! ἐγὼ ἂν ἤμουν ἴστη θέσι σου θὰ κηδούσα ἀπὸ τὴν χερῶν μου, καὶ σὺ κάθεται σὺν χαλῆ;»
 «—Αχ, τῆς λέγω. Μὰ ἀφοῦ δὲν τα βλέπω ὅλ' αὐτά, τί τα θέλω;» Καὶ ἄρπαξα τὸ φέλλον σου καὶ το φιλοῦσα μὲ λυγ-
 μούς καὶ μὲ ἀπελπισίαν.

«—Μὰ τί ἔ-
 χεις λοιπόν; μ'
 ἐρωτᾷ συγκεκινη-
 μένη ἢ φοβῆ τῆς
 φιλῆς μου.»

«Ἐἵνε αὐτοφλή
 ἀκούεται ἀπαν-
 τῶσα ἀγρίως μία
 ἄλλη φωνή. Καὶ
 πρὶν ἀκούσω κα-
 λά αὐτὰ τὰ λό-
 για, κισθάνθηκα
 ἕνα βαρὺ χέρι νὰ
 μὲ τραβᾷ!»
 «Ποῦ μὲ πᾶ-
 τέ;» ἤρώτησα.
 «Οὐδεμία ἀ-
 πάντησις. Ἄλλὰ ἡ Κυρία Φάγγ εἰς τὴν Αἰμιλλαν Χώδ.» (Σελ. 102)

μετὰ μεγαλητέρας ταχύτητος μ' ἔσυρε τὸ μυστηριώδες χέρι. Ἀφοῦ ἐπεπατήσαμε μισὴν ὥρα σχεδόν, ὁ ὁδηγὸς μου ἔσταθη καὶ μὲ φωνὴν μάλλον γλυκεῖαν μὲ λέγει: «Ἐδῶ εὐρισκόμεθα πρὸ μίξις θύρας, τὴν ὁποῖαν ἂν ἀνοίξω θὰ φύγῃ τὸ σκότος ἀπὸ τὰ μάτια σου καὶ θὰ εὐρεθῆς εἰς τὴν κόσμῳ πῶς εὐρίσκεισθε πρῶτα, δηλαδὴ πρὶν τυφλωθῆς! — Ὡ, ναί, ναί, σωτήρᾳ μου! ἀνέκραξα. — Στάσου, μὲ λέγει, πρέπει πρῶτα νὰ δεχθῆς ἕνα ἄρον που θὰ σοῦ πῶ: καὶ μὲν, ἐταν ἀνοίξω τὴν θύραν, θὰ ἰδῆς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ θὰ σου συμβῆ ἄλλο τι κακόν. Δέχεσαι; — Ὡ, ναί, ναί! ἀνέκραξα πάλιν ἐγὼ, ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ κακόν που θὰ μου συμβῆ, πάντα θὰ εἶνε μικρότερον τῆς τυραννίης ὅπου εὐρίσκουμι τώρα!» Ἀφοῦ ἔπαυσα νὰ ἐμιλῶ, ἕνας ὑπὲρ κωφός τριγμὸς ἤκουσθη, καὶ μία βραχὴ σιδερένια θύρα ἠνοιχθῆ διάπλατα. Ὅποιον ἐκπληξίς μ' ἐπερίμεναν ἐκεῖ! Ἐὐρέθην ἐστὴν θέσιν ποῦ εὐρισκόμην πρὶν, εἶδα ὅλα ἐκεῖνα που ἤκουσα καὶ δὲν ἔβλεπα: εἶδα παραλαύοντα τὸν τρελλὸν καρναβάλον, εἶδα ἀνθρώπους μασκαρευμένους, εἶδα ἀμάξια τρέχοντα, βροχὴν ἀπὸ καμφοτί, τὴν φίλην μου μὲ τὴν Διάπλασιν νὰ μου δεικνύη—καὶ νὰ τα βλέπω τὰ εὐσημα καὶ τὸ βραβεῖόν μου! Ἀλλὰ... διὰ τί αὐτὴ ἢ σιωπῆ; ἢ πομπὴ τοῦ καρναβάλου ἢ συνήθως τόσον θορυβώδης καὶ τρελλή, διήρχετο μὲ νεκρικὴν σιγῆν, τὰ ἀμάξια ἔτρεχαν χωρὶς νὰ ἀκούωνται, ἢ φίλη μου ἤνοιγε τὸ στόμα τῆς χωρὶς νὰ ἐμιλῆ!

«Ἐνῶ εὐρισκόμενη βυθισμένη εἰς βραθεῖαν σκέψιν, ὅπως λῦσω τὸ νέον αὐτὸ μυστήριον, ἕνα χέρι διευθυνόμενον ἐκ τῶν ὀπισθεν, μοὶ ἐδείκνυε κάτι μεγάλα γράμματα, γραμμὲν εἰς ἕνα κομμάτι χαρτί, καὶ τὰ ὅποια ἔλεγον: «Ἐἵσαι κωφὴ εἶμαι ὁ ὁδηγὸς καὶ σωτὴρ σου!» Ἐστρεψα ἀμέσως, διὰ νὰ γνωρίσω τὸν ὄντως σωτήρᾳ μου, ἀλλὰ μόλις τον εἶδα, ἐκλείσθη ὀπισθεν τῆς σιδερένιας θύρας καὶ με ἄρτισε καταλυπημένην ποῦ δὲν ἐπρόφρασα νὰ τὸν εὐχαριστήσω διὰ τὴν θέσιν ποῦ μου ἔδωκε, τὴν ἀσυγκρίτως καλλί-
 «Ἐνῶ εὐρισκόμενη βυθισμένη εἰς βραθεῖαν σκέψιν, ὅπως λῦσω τὸ νέον αὐτὸ μυστήριον, ἕνα χέρι διευθυνόμενον ἐκ τῶν ὀπισθεν, μοὶ ἐδείκνυε κάτι μεγάλα γράμματα, γραμμὲν εἰς ἕνα κομμάτι χαρτί, καὶ τὰ ὅποια ἔλεγον: «Ἐἵσαι κωφὴ εἶμαι ὁ ὁδηγὸς καὶ σωτὴρ σου!» Ἐστρεψα ἀμέσως, διὰ νὰ γνωρίσω τὸν ὄντως σωτήρᾳ μου, ἀλλὰ μόλις τον εἶδα, ἐκλείσθη ὀπισθεν τῆς σιδερένιας θύρας καὶ με ἄρτισε καταλυπημένην ποῦ δὲν ἐπρόφρασα νὰ τὸν εὐχαριστήσω διὰ τὴν θέσιν ποῦ μου ἔδωκε, τὴν ἀσυγκρίτως καλλί-

τέραν τῆς πρώτης. Ἐκ τοῦ ὀλίγου ὄμως ποῦ τον εἶδα, μὲ ἐφάνη ὅτι ὁμοιάζε, καταπληκτικῶς τοῦ Ἀνανία!
 «Ἀρχισα ἐν τούτοις νὰ περιφύρωμαι ἀνά τὴν πόλιν, ἐταν ἔξαφνα ἕνας τυφλός,— ποῦ δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν με εἶδε, συνεκρούσθη ἐπάνω μου,— ποῦ δὲν ἤκουα καὶ δὲν ἤκουσα τὰ βήματά του,— καὶ ἔπεσε κάτω ὁ δυστυχῆς ἔσπευσα νὰ τον σηκώσω. ἀλλ' ἀπὸ τὸ βάρος του ἐλιποθύμησα καὶ... κάρτε με κάτω!»
 «... Ὅταν ἀνοίξα τὰ μάτια μου, εὐρέθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, περμένη ἀπὸ τὴν καρτέλιαν εἰς τὴν ὑποῖαν ἀπεκοιμήθην, ἐνῶ ἐσυλλογιζόμενη τί νὰ σοῦ γράψω δι' ἀπάντησιν.»
 Ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Ἀθῶς Καρδίας. Ὅλοι οἱ ὅμιλοι ἐχειροκροτοῦσαν. Ἀκόμη κ' ἐκείνοι ποῦ τοὺς εἶχε διακόψῃ. Κανείς δὲν ἐζήλεψε, κανείς δὲν δυσηρεστήθη διὰ τὸ προνόμιον ποῦ ἔδωκε εἰς τὴν Ἀθῶν Καρδίαν. Ὅλοι ἀνεγνώρισαν ὅτι τῆς ἀξίζε. Τί κλά παιδιά!

«... Ὅταν ἀνοίξα τὰ μάτια μου, εὐρέθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, περμένη ἀπὸ τὴν καρτέλιαν εἰς τὴν ὑποῖαν ἀπεκοιμήθην, ἐνῶ ἐσυλλογιζόμενη τί νὰ σοῦ γράψω δι' ἀπάντησιν.»

Ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Ἀθῶς Καρδίας. Ὅλοι οἱ ὅμιλοι ἐχειροκροτοῦσαν. Ἀκόμη κ' ἐκείνοι ποῦ τοὺς εἶχε διακόψῃ. Κανείς δὲν ἐζήλεψε, κανείς δὲν δυσηρεστήθη διὰ τὸ προνόμιον ποῦ ἔδωκε εἰς τὴν Ἀθῶν Καρδίαν. Ὅλοι ἀνεγνώρισαν ὅτι τῆς ἀξίζε. Τί κλά παιδιά!

— Τώρα, εἴπα, ἂς γίνῃ ὀλίγων λεπτῶν δικηκὴ. Θὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ πάρω ἀκόμη ἕνα τσαί... Ἦθελα πολὺ νὰ προσφέρω καὶ εἰς σᾶς... ἀλλὰ, δυστυχῶς, δὲν μου περισσεύουν φλυτζάνια.

Κ' ἐνῶ ἔπινα τὸ δεύτερον τσαί, ἐσυλλογιζόμενος: Ἄρα γε θάπαντήσῃ κανένας ἄλλος καλλιτέρις ἀπὸ τὴν Ἀθῶν Καρδίαν; Ἀμφιβάλλω...
 — Ἐμπρός, εἶπα ἔχει τὸν λόγον ὁ μεσιανὸς ὄμιλος. Ὅσοι δὲν εἶπαν, νὰ ποῦν.

Πρώτῃ ἐπρόβαλεν ἡ Ἀνδρεία Σουλιδιώτις:
 — Τί νὰ σας πῶ! Καὶ τὰ δύο μοῦ φαίνονται κακὰ καὶ ὀλέθρια. Καὶ ἂν ἤρχετο κανείς τὴν Πρωτοχρονιὰ νὰ μου πῆ: «Τί θέλεις, παιδάκι μου, νὰ σοῦ χρισῶ: τυφλὰ ἢ κωφὰ;» — Ὡ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, θὰ τοῦ ἀπαντήσω ἕνα μπισκοτάκι μὲ ἄρκει.»

Ἐπειτα ὁ μικρούλης Μιθριδάτης διηγήθη τὰ ἑξῆς:
 — Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς, ποῦ ἔτυχε νὰ εὐρεθῶ μὲ τὸς χορεύς μου εἰς μίαν οἰκογενειακὴν συναναστρέφῃ. Ἐκεῖ ἦτο καὶ ἕνας τυφλός. Ὀμιλοῦσαν, ἐγελοῦσε μὲ τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἐμὲ ἢ καρδιά μου ἐρράγιζε κάθε φοράν ποῦ ἀντίκρουζα τὰ σβουμένον του, τὰ ἄφωτα μάτια. Καὶ ἔλεγα: τί κακόν! τί λυπηρόν! Ἐν τῷ μεταξὺ μὲ πορκεκόλεσαν νὰ παγγεῖλω κανένα ποίημα τῆς Διαπλάσεως. «Ναί, παιδί μου, εἶπε καὶ ὁ τυφλός, πὲς μὰς κανένα εὐμορρο, νὰκούσωμε ἕπινα τὴν ἑλεημοσύνην». Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπαγγελίας μου ὄλοι μ' ἐκότταζαν, ἐκτὸς τοῦ τυφλοῦ. Καὶ ἔλεγα: «Τί δυστυχῆς!» Ἀλλὰ καὶ ὁ τυφλός ἤ-

κουε μὲ προσοχὴν καὶ μὲ συγκίνησιν, καὶ ἐταν ἐτελείωσα, μοὶ εἶπε καὶ αὐτὸς πολλὰ εὖγε ἔπως ὄλοι. Μόνον μία κυρία δὲν μου εἶπε τίποτε, δὲν εἶδειξέ τὴν παρρηκρῶν συγκίνησιν. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, ἐγελοῦσε βλακωδῶς καὶ ἐπαίξε μὲ διάφορα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀντικείμενα. Τί ἀναίσθησις! Ἐρωτῶ τὴν μητέρα μου καὶ μαθαίνω ὅτι ἡ κυρία ἐκεῖνη ἦτο κωφὴ. Ὡ, τότε μοῦ ἐφάνη δυστυχέστερα καὶ ἀδου τοῦ τυφλοῦ. Ἐδάκρυσά καὶ παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ-

«Ἐἵσαι τοὺς εἶδα μὴ μὲρα.» (Σελ. 105, σ. ἡλ. 6.)

νακουρίξῃ ὄλας τὰς δυστυχίας... Φαίνεται: ὅτι αἱ περιστάσις εἰμποροῦν νὰ μας δέξουν ποῦτε μὲν δυστυχέστερον τὴν τυφλόν, ποῦτε δὲ τὸν κωφόν.

— Πολλὸ σωστὰ σκέπτεσαι, Μιθριδάτη. Ἄλλος!
 Τότε ὠμίλησαν κατὰ σειράν: τὸ Σκαλιστήρι, τὸ ὁκοῦν, ἂν μὲν ὁ τυφλός εἶνε ἐκ γυναικῆς, θεωρεῖ δυστυχέστερον τοῦ τὸν κωφόν, ἂν δ' ἐτυφλώθη κατόπις, εἶνε ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων — ὁ Αἰμοσταγῆς Χρωστήρ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ καὶ τοὺς δύο ἐξίσου δυστυχῆς — τὸ Ἐδουξὸν Μεσολόγγιο, τὸ ὁποῖον φρονεῖ, ὅτι δικαίον ἔχουν ἐν ἐκ τῶν δύο μειονεκτικῶν, πρέπει νὰ τὸ ὑποφέρουν ἀγογγύστως, μὲ ὑπομονὴν καὶ μὲ καρτερίαν, ἀφοῦ ἄλλως τε οὐδὲν κακὸν ἀμείκτον καλοῦ — ὁ Μαῦρος Αἰετός, καὶ αὐτὸς μὲ ποίημα, ποῦ ἐτελείωσε παράξυνα ὡς ἑξῆς:

Κι' οἱ δύο ἀξιολύπητοι... κλην τί μορεῖ νὰ γίνῃ;
 Σ' ἐκείνους μόνον εἰμπορῶ νὰ πῶ τὴν συμβουλήν μου:
 Ὅ μὲν τυφλὸς μὲ τὸν κωφόν τὰ ὅλα ἂς διανεῖμη,
 Ὅ δὲ κωφὸς ἂς πῆς αὐτόν: Λάβε τὴν ὄρατίν μου.

ὁ Βασίλειος τῶν Μαύρων, ὁ ὁποῖος ἐξισόγει καὶ τοὺς δύο ἐπίσης ἀλλ' εἰς ἕνα μόνον πρᾶγμα θεωρεῖ τὸν τυφλόν εὐτυχέστερον τοῦ κωφοῦ, ἀθετοῦσι ποῦτε θὴ γνωρίσῃ τὸ ἀποτρέπαιον μνημὰ ποῦ μας περιμένει — ἢ Ἀδρα τοῦ Πηλίου, τὰ ἴδια, διότι καὶ ὁ ἕνας εἰμπορεῖ νὰ καταπλακωθῇ ἀπὸ μίαν ἀμάξαν ἐπειδὴ δὲν τὴν βλέπει, καὶ ὁ ἄλλος ἐπίσης ἐπειδὴ δὲν τὴν ἀκούει! — τέλος ἡ Μαρία Ριχάρδου, ὁ Πιθηκάνθρωπος, ἡ Χαροῦμενη Καρδούλα, (καὶ αὐτὴ κάθε βράδου παρκαλεῖ τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχὴν τῆς νὰ φυλάξῃ ὄλον τὸν κόσμον ἀπὸ τέτοια δυστυχήματα,) ὁ Νιαγάρας (ὁ ὁποῖος, ἐταν εἶδε μίαν κηδεῖαν γίου εἰκοσιπενταετοῦς καὶ ἤκουσε τὴν ἀδελφὴν του νὰ κλαίῃ τὸ μόνον τῆς στήριγμα, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπεθύμησε νὰ ἦτο καὶ κωφὸς καὶ τυφλός) ὁ Γεώργιος Οἰκονομόπουλος, τὸ Ἀναμμένο Σπίρτο, κτλ. συμφωνοῖ ὄλοι, ὅχι μόνον κατὰ τὴν γνώμην, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν συνειδήσιν.

«Ἐἵμαι ἡ Ἀνιούνη του.» (Σελ. 106, σ. ἡλ. 7.)

Ἐκτενέστερα καὶ πὲς τὰ εἶπεν ὁ Μικρὸς Ἀβδηρίτης, ὁ ὁποῖος διηγήθη θλιβερωτάτην ἱστορίαν κωφῆς μητρὸς, τῆς ὁποῖας ἐκάθηταν τὰ μικρὰ τέκνα, καίζοντα μὲ κυτίον σπρίτων, διότι ἡ δυστυχῆς δὲν ἤκουσε τὰς φωνὰς τῶν ἕταν ἀνεφλέγησαν τὰ ἐνδύματά των, διὰ νὰ τρεῖξῃ καὶ νὰ τα σώσῃ — καὶ ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, πολὺ διεξοδικῶς αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἐβόλωσε πρῶτα τὰ αὐτιά του διὰ νὰ ἰδῆ τί ὑποφέρουν οἱ κωφοί, ἔπειτα ἔδωσε τὰ μάτια του διὰ νὰ ἰδῆ τί πάσχουν οἱ τυφλοί, καὶ μὰς διηγήθη τὰς περιέργους ἐντυπώσεις του καὶ τὰς ἀφαντάστους περιπετειὰς του, καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ αἱ δύο δυστυχίαι εἶνε μεγαλητέρας καὶ φοβρωτέρας ἀφ' ὅσον τὰς ἐνόμιζε. Τέλος προσέθετο ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν ἐλπίδα βραβεῖου, διότι ἡ ὀμιλία του ἦτο πολὺ ἐκτενής, — διπλασία ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν τῆς Ἀθῶς Καρδίας, ἢ ὅποια ἦτο ἡ ἐκτενέστερα. Μὰ βέβαια, ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους πολὺ δύσκολον εἶνε τὸ Βραβεῖον!
 Ἐμεινεν ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου, ὁ ὁποῖος

μ' ἐπληροῖται μὲ ὄρατιαν αὐστολήν, διὰ νὰ μου δείξῃ ἕνα χαρτί.
 — Τί εἶνε πάλιν;
 — Εἰκόν. . . δὲν ξεβρετε διὲ ζωγράφω;
 — Ἄ, ναί. . . καὶ ἄρκετὰ καλά. . . Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ποῦ περπατοῦν ἐπάνω εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου; . . Δὲν βλέπουν τὴν ἀμαξοστοιχίαν ποῦ ἐρχεται ἀπὸ πίσω των;
 — Μὰ νὰ, εἶπεν ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου ὁ ὅτι εἶνε κωφός, ὁ ἄλλος εἶνε τυφλός. . . Ἐπὶ τοὺς εἶδα μὴ μὲρα, ἐπάνω εἰς τὴν γραμμὴν. . . Μοῦ φάνηκαν σὺν ἀδελφί. . . Ὁ κωφὸς δὲν ἤκουε τὰν κίνησον καὶ δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ γυρίσῃ ὀπίσω του. . . ὁ τυφλός δὲν τον εἶδεν, ἴσως τον ἤκουεν ἄλλὰ στήριξόμενος ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐνδύξεν ὅτι ἦτο ἀσφαλής. . . Τέλος πάντων, ἂν δὲν ἔτρεχεν ἕνας ἀστυφύλαξ, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, νὰ τοὺς ἀπειμακρύνῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ τοὺς συνέτριβε. Δὲν εἶνε καὶ οἱ δύο ἀξιολύπητοι;
 — Ναί, καὶ θὰ δώσω τὴν εἰκόνα σὺ εἰς τὸν ζωγράφον μου νὰ τὴν συμπληρώσῃ.
 — Εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία Διάπλασις. Ἀλήθεια, ἤθελα

νὰ σας πῶ καὶ ἕνα ἄλλο. Ὅλα τὰ κατὰ φύλλον ξεσπαθώματα ποῦ ἔχω κάνα, εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὅχι ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου. . .
 — Ἄ, σὲ παρακλῶ! Αὐτὰ δὲν λεγόνται τὴν Κυριακὴν. Αὐτὰ. . . γράφονται εἰς ἄλλο χαρτί. Τί σέξιν ἔχουν τὰ ξεσπαθώματά σου μὲ τοὺς τυφλοὺς καὶ μὲ τοὺς κωφοὺς; Ἄλλὰ. . . ἐπαρρηγήσαμε. Ποιοὶ μένουν ἀκόμη; . . Ἐμπρός!
 Ἐπροχώρησαν πέντε-ἕξ ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν ὄμιλον.
 — Μόνον σᾶς μένειτε; . . Καλὰ τὰ καταφέραμεν. . . Λοιπόν, ἔχετε τὴν γνώμην ὅτι οἱ κωφοὶ εἶνε οἱ δυστυχέστεροι; Ἀλήθεια, Ἦρωτες τοῦ Ζαλόγγου;
 — Μάλιστα. . . Ἀλλὰ νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἡ γνώμη δὲν εἶνε ἐντελῶς ἰδική μου. Ἐχω ἕνα θεῖον κωφόν, ὁ ὁποῖος μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ δυστυχία του εἶνε ἡ μεγαλητέρα, καὶ μάλιστα μοῦ ἐπέβαλεν αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν νὰ εἴσω. ἴσως, ἂν εἶχα θεῖον τυφλόν, ἢ ἀπάντησίς μου θὰ ἦτο διαφορετικὴ.
 — Ἐγὼ ἔχω πλήρη τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ κωφὸς εἶνε ὁ δυστυχέστερος, εἶπε τότε ὁ Ἀλεξάνδρος τοῦ Κραυσώδου.

το ς... Ένας τυφλός που ήξευρε εγώ, έπρόσεχε πάρα πολύ, διέφραγγεν όλους τους κινδύνους, και έπιτέλους έπήγγεν εις ένα μοναστήρι και έγινε καλόγερος. Ένας κωφός όμως, ο οποίος, επειδή έβλεπε, ήτο πλέον απρόσεκτος, έάθησε μίαν ήμέραν εις ένα βράχον, κάτωθεν του οποίου είχαν βάλει φουρνέλο. Πού νακούρη το άβράδα φουρνέλο! Ο βράχος άνετινάχθη εις τόν άέρα, και ο κωφός... έφθασε στα σύννεφα.

— Κ' εγώ ξεύρω μια τέτοια ιστορία, ειπε το Έρυνθρον Ρόδον. Ένας κωφός χωρικός έπήγγαινε μια μέρα καβάλλα. Είχε μαζί του ένα δάμα από άτρακ μάλλινα ύφασματα. Ένας βοσκός, που είχε χάσει ένα πρόβατο, ένόμισεν από μακριά ότι τα άσπρα ύφασματα είναι το πρόβατο. Φωνάζει... ο κωφός μιλά... φεύγει πιο γρήγορα. Ο βοσκός τον πέρνει τότε ασφαλώς δια κλέπτην, του ρίχνει μια τουφεκιά και τον σκοτώνει. Θα το έπάθαινε άν ήταν τυφλός;

— Όχι βέβαια! ειπε τότε η Πέτρα Σκανδάλου. Γι αυτό και για πολλά άλλζ μου φαίνεται ότι ο κωφός είναι δυστυχέστερος. Έχω πάππον τυφλόν, ο οποίος σάς βεβαιώ, ότι δεν είναι καθόλου, μα καθόλου δυστυχής. Είμαι η Αντιγόνη του. Έγώ πάντοτε τον οδηγώ, όταν θέλη να περάση από δωμάτιον εις δωμάτιον, ή να καταβή εις τόν κήπον (διότι έξω πολύ σπανίως βγαίνει) Δεν φαντάζεσθε, τί εύθυμος που είναι! Ομιλεί, γελά, άστειεύεται, και η απόλαυσίς του είναι να του διαβάω την Διάπλασιν. Με λέγει βακτηριαν του γήρατός του και με λατρεύει. Κ' εγώ επίσης. Έχω μίαν φίλην της οποίας ο πάππος είναι κωφός. Θεέ μου! τί μελαγχολικός που είναι, τί δυστυχής που φαίνεται! Με κανένα δεν όμιλεί, με κανένα δεν επικοινωνεί. Κλείνεται εις το δωμάτιόν του, διαβάει μόνος του και έχει καταντήσι μισάνθρωπος... «Ω, άν θα κάμω κ' εγώ τα χρόνια του πάππου μου, και άν θα έπρόκειτο να πληρώσω τόν φόρον της μακροζωίας με καμίαν στήρην,θα παρακαλούσα τόν Θεόν να με στερήση τα μάτια, άλλ' όχι, ποτέ τα αυτιά. Θα είμαι εύτυχής και εύθυμη, σαν τόν παππού, και θα έχω κ' εγώ κανένα έγγονάκι, το όποιον θα όνομάω «βακτηριαν του γήρατός μου».

Μας έκαμε μεγάλην εντύπωσιν η άπάντησις της Πέτρας Σκανδάλου. Πολύ αληθινή, πολύ ψυχολογημένη ή παρατήρησις της. Και δεν είξεύρω διατί, — ίσως επειδή αι ώραιαι άπαντήσεις είναι τέλει, — ένδμισα ότι δεν ήτο άλλος να όμιλήσιν κ' έκαμα να σηκωθώ, δια ναποχαιρέσω. — Δεν θα μιλήσω λοιπόν κ' εγώ; ειπεν η Ζαπίς. — Μπα! δεν όμιλήσας άκόμη;... Όρίστε, όρίστε!... Μά πως το κατώρθωσας να μείνης τελευταία; Μήπως ένθυμηθήσας το ρητόν του Ευαγγελίου «και έσονται οι πρώτοι έσχατοι και οι έσχατοι πρώτοι».

— Ξεύρω κ' εγώ... άπήνησεν η Ζαπίς, κατακόκκινη.

— Άς είναι... λέγε μας. Και η Ζαπίς ήρχισε:

— «**Τυφλός**: Πόσον συμπαθής και αξιολύπητος είναι ο δυστυχημένος τυφλός! Στο πρόσωπό του είναι ζωγραφισμένη πικρή και βαθεία ύπομονή, όσα βαθιά είναι και το σκοτάδι του! Όρες, ώρες τα νεκρά του μάτια, λέγεις, προσηλώνονται κάπου για μία στιγμή. Τι να σκέπτεται άρα γε; Ίσως άναπολεί τας στιγμάς, κατά τας οποίας άλλοτε έβλεπε και αυτός τόν ήλιον, τήν θάλασσαν, τα δένδρα, τήν γήν... τα φίλτατά του πρόσωπα... Άλλ' ίσως και να τα βλέπη δια αυτά πάλι, με τα μάτια της ψυχής του αυτήν τήν φοράν. Ποιάς ξεύρει;... Ίδού, άκούεται η παρηγορητική φωνή του συνοδού του, ένψ τα πουλιά κελαιόδουν γλυκά-γλυκά. Πτωχός τυφλός! Σχιρτά γλυκύπικρον μειδιάμα φωτίζει το πρόσωπόν του. Η εύτυχίς (εύτυχίς τυφλού,) του χαμογελά...» (Μετά μικράν παύσιν, εξακολουθεί:)

«**Κωφός**: Μελαγχολικός και βαθεία θλιμένος πλανάται ο δυστυχής κωφός... Αυτός δεν έχει καμίαν συντροφιά. Άλλά και άν είχε πρὸς τί, αφού δεν θά τήν ήκουε; Είναι κωφός! Τυφλός δηλαδή και αυτός. Τούτου όμως τα μάτια της ψυχής είναι βυθισμένα εις παντοεινά μισάνυχτα. Να! Βλέπει τόν ήλιον, τήν θάλασσαν, τα δένδρα, τήν γήν... τα φίλτατά του τέλος πρόσωπα — άλλα ποιά ή ώφέλεια, αφού δεν έμπορεί ν' άκούση τόν φιλίστον της θαλάσσης, τόν ψίθυρον των φύλλων, τήν γλυκειάν παρηγορητικήν φωνήν των αγαπημένων του; Έπειτα η κωφότης του τόν κάμνει και άλλον. Διά να μη διδῃ άφορμήν εις γέλια, καταδικάζει τόν έαυτόν του εις μαύρην σιωπήν, δηλαδή θεληματικώς παύει τήν μόνην συγκοινωνίαν, τήν όποιαν είχε με τόν κόσμον. Ά! δι' αυτόν δεν υπάρχει άκτίς εύτυχίας... Και μόνος αιώνιως εξακολουθεί τόν δρόμον του, ένψ βλέπει λυπημένος τα σύννεφα σιγά σιγά να άλληλοδιαδέχωνται το έν το άλλο, ώσαν τες κυρτές του και άφωνες ήμέρες... — Και εγώ, Διάπλασις μου, θεωρώ μεγαλύτεραν δυστυχίαν τήν του έρημωμένου κωφού.»

Είχα στηρίξη το κεφάλι εις τα δυο μου χέρια, και με καταβασμένα μάτια, ήκουα τήν γλυκειάν φωνήν της Ζαπίδος. Όταν έτελειώσεν, έφώναξα: «Έδωγε! θαυμάσια! Και έκπληκτη, διότι οι λόγοι μου δεν εύρισκαν ήχώ, έθήκωσα τα μάτια και είδα... Τίποτε! κανείς! έρημία! Μόνη μου εις το δωμάτιον, εμπρός εις το τραπέζι, με τούς σωρούς των επιστολών, ανακατωμένους. Και η θύρα κλειδωμένη.

Μά τί έγιναν λοιπόν αυτά τα παιδιά; Πώς έφυγαν έτσι έξαφνα, δια μαζί, μίαν στιγμήν, που είχα καταβίβση τα μάτια; Περίεργον! πολύ περίεργον!

Μά πως έφυγαν έτσι; Χωρίς να με χαιρετήσουν; χωρίς να τα εύχαριστήσω δια τήν ώραίαν αυτήν Κυριακήν, τήν ώραϊοτέραν, μου φαίνεται, άφ' όσας έγιναν έως τώρα; Τήν στιγμήν εκείνην η θύρα μου έκρούσθη δειλώς, και ήκουσα άπέξω τήν φωνήν της κυρά-Μάρθας, η οποία έλεγε:

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΣΠΙΝΘΗΡ
Βραβευθείς
εις τήν 14ην Κυριακήν της Διαπλάσεως
(1886 Διάπλασιν του 1908, σελ. 409)

— Κοντεύετε;... το τραπέζι είναι έτοιμο! Ά! επανέρχομαι εις τήν πραγματικότητα... Η παρουσία σας, παιδιά μου, ήτο παραίσθησις, δρχμα! Αναγκάσκασα τας άπαντήσεις σας, ενόμισα, μου έφάνη ότι σάς έχω εμπρός μου, ότι σάς βλέπω, ότι σάς άκούω... Πρώτην φοράν εις τήν ζωήν μου το έπαθα αυτό. Άλλά ήτο τόσον ώραϊον, τόσον γλυκύ, ώστε εδχομαι να μην είναι και η τελευταία... Έτελειώσα, Μάρθα, έφώναξα. Μία στιγμή μόνον να μοιράσω τα βραβεία... Σερβίρισε κ' έφθασα. Ίδου λοιπόν και τα βραβεία μου, τα όποια εις τούς βραβευμένους πηχυνν να φανούν ενετρον, αλλά τούς διαβεβαιώ ότι αυτά είναι πραγματικότης.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζαπίς [15ε]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άθωά Καρδιά [12ε]. — Πέτρα Σκανδάλου, [12ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λαγός της Μεσωγίδος [10ε]. — Νυκτοκόραξ [6ε]. — Μιθριδάτης, [6ε].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [5ε] εις έκαστον): Άπόγονος του Νέστορος. — Πρίγκιψ της Έπταλόφου. — Κόρη του Αιθέρος. — Νάρκισσος. — Νύμφη του Σηκουάνα.

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ
(Συνείχεια: 188 σελ. 93.)
Από τότε η καρδούλα της ελάφρωσε από μεγάλο βάρος. Κάθε πρωί, για να κέρνη δυνάμεις δια τα έργα της ήμέρας, και κάθε βράδυ, για παρηγοριά πριν πέση να κοιμηθῆ, έβγαλεν η κόρη τόν καθρέπτη κ' έκύτταζε μέσα τήν εικόνα, και η άθωα της καρδιά τήν έθαρρούσε πως ήτον η ψυχή της μητέρας της. Κι' όσο έμεγάλωσε, έμοιαζε περισσότερο της μητέρας της, και ήτο καλή και εύγενής εις όλους, και φιλόστοργη κόρη στον πατέρα της. Έπέρασε ένας χρόνος με το πένθος εις το μικρό σπιτικό, και τότε, όπως τόν έσυμβούλευσαν οι συγγενείς του, ο άνδρας έπήρε άλλη γυναίκα, και η κόρη εύρέθη στα χέρια μητριάς. Δύσκολη ήτον η θέσις της, αλλά αι ήμέρες που επέρασαν με τήν ανάμνησιν της αγαπημένης μητέρας της, και με τήν προσπάθειαν να γίνη ό,τι η μητέρα της θα ήηχετο να γίνη, είχαν κάμη το κορίτσι ύπακουο και ύπομονητικό. Έτσι απέφασίσε να ύπακούη και να σέβεται εις όλα τήν γυναίκα του πατέρα της. Όλα λοιπόν κατά τόν φαινόμενον έπήγγαιναν έμαλά και τακτικά εις το σπίτι με τήν νέαν του κυβέρνησι' ούτε άνεμοι ούτε κύματα διχονοίας ήλθαν να θολώσουν τήν γαλήνην της καθημερινής ζωής, και ο πατέρας ήτον εύχαριστημένος.

Χάνεται κάποτε η γυναίκα εις τα μικρά και ταπεινά, και αι μητριάς φημίζονται σ' όλην τήν οικουμένην, και η καρδιά αυτής — εκεί δεν ήταν όπως τα πρώτα της χαμόγελα... Άμα αι ήμέρες και αι έβδομάδες ηδύσησαν κ' έγιναν μήνες, η μητριά άρχισε να φέρνεται άσχημα στο όφρανό κορίτσι και να προσπαθῆ πως να χωρίση τόν πατέρα από το παιδί.

Συχνά έπήγγαινε στον άνδρα της και του έκαμε παράπονα δια τόν τρόπον της προγονής της, αλλά ο πατέρας έπερίμενε αυτά τα πράγματα και δεν έδιδε σημασίαν εις τα κακόβουλα παράπονά της. Αντι να ελαττώση τήν στοργήν που είχε προς τήν κόρην του, η γρύνια της γυναίκης του τόν έκαμε περισσότερο να τήν συλλογίζεται. Η γυναίκα γρήγορα είδεν ότι είχε άρχιση ο άνδρας της να φροντίζει περισσότερο δια το έρμη παιδί του παρά προτιτερα. Αυτό δεν της άρεσε καθόλου, κ' έσπαζε το κεφάλι της να εύρη πως να διώξη τήν πρόγονή της από το σπίτι. Τόσο διαστρεμμένη έγινε η καρδιά της.

Έκύτταζε προσεχτικά τί έκαμε το κορίτσι, κ' ένα πρωί που εκρυφοκύτταζε εις το δωμάτιόν του, ένδμισε πως άνεκάλυψε ένα βαρύ άμάρτημα να το κατηγορήση στον πατέρα του. Έφοβήθηκε κ' έδρας η γυναίκα με αυτό που είχαν ιδῆ. Έπήγε λοιπόν άμέσως εις τόν άνδρα της, και σκουπιζοντας τα ψευδοδάκρυά της, ειπε με θλιμμένη φωνή: — Κάμη μου τη χήρι και άφίσι με να φύγω απ' εδώ, σήμερα κ' έλας.

Ο άνδρας τα έχασε μ' αυτό το έξαφνικό, και τήν έρώτησε τί συμβαίνει.

— Τόσο άτυπόφορο, ειπε, το εύρισκεις το σπίτι μου, ώστε δεν μπορείς να μείνης περισσότερον;

— Όχι! όχι! εσύ δεν έχεις τίποτε

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [3ε] εις έκαστον): Κίτρινη Μάσκα. — Άθλος Τέττις. — Ζουλέικα. — Γάτος της Άνατολής. — Άργοναυτική Έκστρατεία. — Άνδρεία Σουλιώτις. — Έρυνθρον Ρόδον.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [2ε] εις έκαστον): Μουσηγέτης Άπόλλων. — Φαίδιμη. — Άλιεύς του Κραυσώδοντος. — Μικρός Άδθηρίτης. — Μεγαλοπρεπής Φύσις. — Κόκκινο Γαρύφαλο. — Μυροδόλος Χαραυγή. — Άνθος του Σολωμού. — Δίχρωμος Φούδια. — Δίας Μαστιγοφόρος. — Ταπεινό Γίασειμ. — Πίθηκας του Βορνέου. — Άετός της Έρήμου. — Έκάτη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Όλοι όσοι αναφέρονται εις τήν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Άν σας έχάριζε κανείς έν χαρτονόμισμα των 500 δραχμών, είπητέ μου ειλικρινώς, πως ήθέλατέ το χρησιμοποίηση;

Αι άπαντήσεις δεσκαί μέχρι της 30 Άπριλίου. Καθαρογραμμέναι, εις χωριστόν χαρτί, που να μη περιέχη τίποτε άλλο έκτός της άπαντήσεως, και όσα τῶ δυνατόν σύντομοι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

να κάμης μ' αυτό, — ούτε στον ύπνο μου καν το έφραγτάθηκα να θελήσω να φύγω από κοντά σου' αλλά, άν μείνει περισσότερον εδώ, κινδυνεύω να χάσω τήν ζωή μου, γι' αυτό νομίζω πως το καλλίτερο για όλους μας είναι να μ' αφήσης να πάγω στο σπίτι του πατέρα μου. Και πάλιν να κλαίη. Ο άνδρας, φοβερά λυπημένος διότι τήν έβλεπε τόσο να ύποφέρει, και νομίζων ότι δεν άκουσε σωστά, ειπε:

— Πές μου τί θέλεις να πῆς! Πως κινδυνεύει η ζωή σου εδώ μέσα;

— Θα σου το πῶ, αφού μ' έρωτάς. Η κόρη σου με μισεί που είμαι μητριά της. Κάμποςσιν καιρῶ τώρα κλείνεται μέσα στο δωμάτιόν της πρωί και βράδυ, και είδα καθώς επεργούσα εγώ, κ' έβεβαιώθηκα ότι έχει κάμη τήν εικόνα μου, και προσπαθεί να με σκοτώση με τα μάγια της, και με κτααριέται κάθε μέρα! Δεν είναι ασφαλής λοιπόν η ζωή μου εδώ' γι' αυτό πρέπει να φύγω, δεν μπορώμε πια να κάνουμε χωριστά μαζί!

Ο άνδρας άκουσε τα φοβερά λόγια, αλλά δεν ήμπορούσε να πιστεύση πως η καλή του κόρη έκαμε τέτοιο κακούργημα. Έγνώριζε ότι η δεσποδαιμονική κάμνει τούς ανθρώπους να πιστεύουν, ότι είμπορεί ο καθένας να θανατώση σιγά-σιγά τόν εχθρόν του, άν κάμη τήν εικόνα του και τήν καταριέται καθημερινώς' αλλά που ήτο δυνατόν να μάθη η κόρη του τέτοιο πῶγμα;

Άδύνατον! Και όμως είχε παρατήρηση και αυτός ότι τελευταίως η κόρη του έμεινε πολύ εις το δωμάτιόν της, και κρυφα από όλους, χωρίς να βγαίνη ούτε όταν ήρχοντο έπισκέψεις στο σπίτι.

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΩΝ

[ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Εμπρός από τον ακάτιον Ισίδωρο (το ορ...)

«Αυτή της γνώμης είστε, κύριε ναυτεκέ;» (Σελ. 90, σ. α')

Εκείνη, το πρόσωπο, ο έργατης, ή μία άγκυρά που ήτο τραβερ...

Δέν έμεινε πλέον παρά να εξερευνηθί...

Μήν εκπλαγίητε που δέν απετόλμησαν...

υπήρχε σκάλα, αλλά μόνον μερικά βε...

Οι μικροί μας όμως θαλασσο...

Τι να εσκέπτετο αυτός ο άνθρωπος;..

— Και ή δριξίς δέν λείπει! απήντη...

— Αλλάς τε, τά νεανικά ελείνα στομά...

— Πλοίαρχε, τότε σκέπτεσθε πως θά...

Και τότε ο Τωνής Ρενώ άρχισε να...

— Πλοίαρχε... θά μας άφίνετε...

— Ε! ε!... είπεν ο κ. Πάττερσων...

— Μείνετε ήσυχοι, κύριε Πάττερσων...

Που νά το είχε μάθει; ή δλας ο κα...

Ο Χάρρης Μάρκελ ήρκεσθη νά κά...

Τι να εσκέπτετο αυτός ο άνθρωπος;..

Την στιγμήν εκείνην, ή καμπάνα...

— Ωρ-τού φαγητού, είπεν ο Λουδο...

— Και ή δριξίς δέν λείπει! απήντη...

— Αλύκος της θαλάσσης... επρόσθεσεν...

— Ενά λ ι ο ς λ υ κ ο ς, μετέφρασεν...

Ο Χάρρης Μάρκελ δέν κρηδρευτεν...

Το πρόγευμα παρετέθη εις τή καρρέ...

— Αλλάς τε, τά νεανικά ελείνα στομά...

Με τί το πρόγευμα, ανέβησαν όλοι...

— Πλοίαρχε, τότε σκέπτεσθε πως θά...

— Αμα σηκωθή άνεμος, άπειρήθη...

ορσεν ο κύριος Οράτιος Πάττερσων...

— Να... εφώνασεν ο Τωνής Ρενώ...

— Σιή μ π ο υ ρ έ ν α... επρόσθε...

— Όπως το λάτε, κύριοί μου, διέκο...

Και, αλήθινά, τί ώραία ταξιδεύει τή...

— Τέλος πάντων, πλοίαρχε, δέν ύ...

— Το έλπίζω, απήντησεν ο Χάρρης...

— Πλοίαρχε, ήρώτησεν ο Ρογήρος...

— Σίς επαναλάβω, κύριε, διτι δέν...

— Αφού είνε έτοι, είπεν ο Λουδο...

— Μάλιστα... μάλιστα επανέλαβον...

— Αλλά εις αυτήν ακριβώς τήν πρό...

— Αλλάς τε, τά νεανικά ελείνα στομά...

— Πλοίαρχε, τότε σκέπτεσθε πως θά...

— Αμα σηκωθή άνεμος, άπειρήθη...

— Αλλά ο Χάρρης Μάρκελ απήντησε...

— Εύχεριστώ; θά έλεγα ναι, αλλά δέν...

— Και... αν είνε έναντιος, παρετή...

εξελθωμιν από τών όμον της Κόρκ...

— Αλλά, παρετήρησεν ο Λουδοβίκος...

— Αί δικαιολογίαι αύται ήσαν εύλογο...

— Σίς παρακλώ λοιπόν, κύριοι...

— Συμφωνώ...

— Οί νεαροί θα...

— Αλλά εις αυτήν ακριβώς τήν πρό...

— Αλλάς τε, τά νεανικά ελείνα στομά...

— Πλοίαρχε, τότε σκέπτεσθε πως θά...

— Αμα σηκωθή άνεμος, άπειρήθη...

— Αλλά ο Χάρρης Μάρκελ απήντησε...

— Εύχεριστώ; θά έλεγα ναι, αλλά δέν...

— Και... αν είνε έναντιος, παρετή...

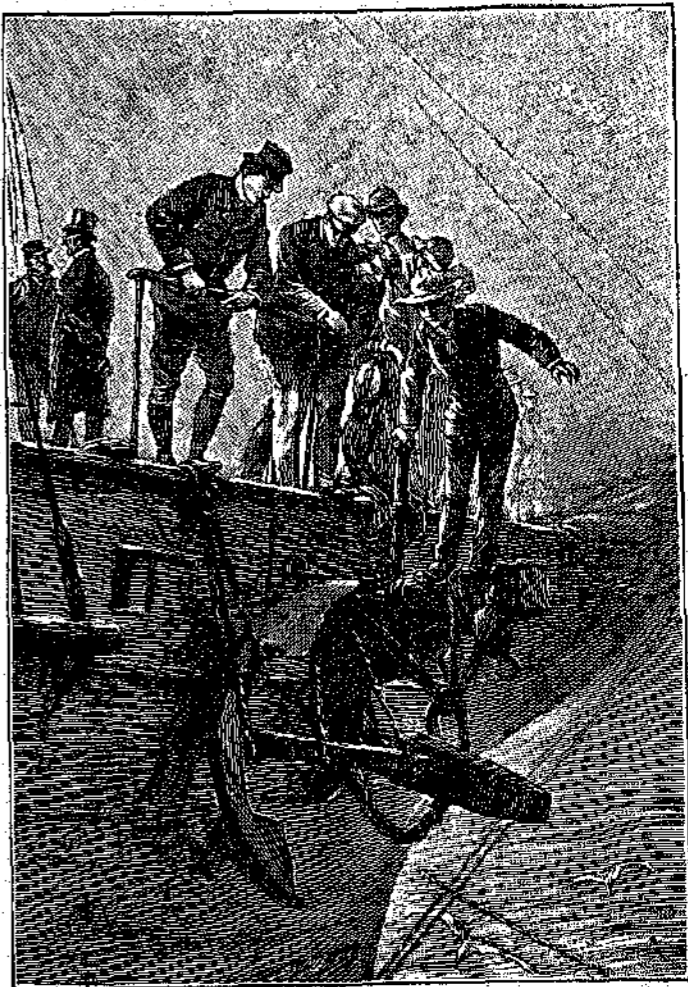
δμως εκατάλαβεν ελην τήν βαρύτητα...

— Το ζήτημα ήτο πλέον λυμένον, θά έμ...

— Όχι, κύριε, απήντησεν ο Χάρρης...

— Εσείς όμως, πλοίαρχε, ήρώτη...

— Δέν τος γιωρίζω...

«Τήν άγκυράν που ήτο εις τή κακόν...» (Σελ. 108, σ. α')

— Λοιπόν, παρετήρησεν ο κ. Πάτ...

— Πώς όχι; ανέκραξεν ο Τωνής Ρε...

— Όχι, απήντησεν ο Χάρρης Μάρ...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια· βλ. σελ. 92)

«Πόσον έμετανοούσα που έσηκώθηκα και ήλθα ν' ανακατευθώ με τόν καλόν κόσμον, ό όποιος μ' έπεριφρονούσε. "Αχι! τί δέν θά έδινα νά εύρεθώ εις τήν Αίγιαναν πάλιν. Έκει τούλάχιστον δέν μ' έλεγαν ούτε άδειζίν, ούτε χωριατοπούλαν! Έκει μ' άγαπούσαν, και ό άδελφός μου και ή Κονδύλω!

«Αύτην τήν στιγμήν ήνοιξεν ή θύρα. «—Τί έχεις, αγάπη μου; τί έπαθες; έφώναξεν ή Φωτεινή, καθώς έμβαινε.

«—Έχω, έτραύλισα έγώ, ένώ έκρουε τό κεφάλι μου μέσα στα προσκέφαλα· έχω... είμαι άρρωστη!

«—Έτσι μου είπε κ' ή μαμά· γι' αυτό έτρεξα γρήγορα· γρήγορα, και, άφοϋ δέν είσαι καλά έσύ δέν ξανακατεβάζνω· θά μείνω νά σου κάμω συντροφιά.

«—Αναψε τό κεριό σ' όλα τά καν·ήλερια, και άρχισε νά ξεντόνευται. Έβγαλε τό ώρατό της φόρεμα, ένώ συγχρόνως έπήγαινε και ήρχετο από τό δωμάτιόν της από ιδιόν μου, και μου έλεγε γιά χιλιά-δύο πράγματα...

«Έβλεπε ότι έπροσπαθούσε μ' όλη τήν καρδιά της νά με παρηγορήσει και νά με κάμω νά λησμονήσω τήν λύπην μου. Κάτι είχεν έννοηση χωρίς άλλο.

«—Έξερεις, μου είπε γελαστή-γελαστή, ένώ έβλεπε τά ξανθά μαλλιά της και τα άφινε ν' άπλωθούν σαν χρυσές μπριλιές όλόγυρά της, ξέρεις ότι τούς έμάγαφες όλους; Αί δεσποινίδες Μαρκή και ό πατέρας των έχουν ξεερρελλαθή με σένα. Αύριο έχουν θεωρείτο στό θέατρο, και μ' εκάλεσαν νά σε πάρω και νά πάμε μαζί των... "Α! τό ήξευρα πώς επί τέλους θά σ' εκάμω νά διώξεις τά μαύρα πουλιά άπ' τό μυαλό σου!—έπρόσθεσαν όταν με είδα νά χαμογελάσω λιγάκι. "Η κυρία Μαρκή θά στείλη νά μας πάρη με τό άμάξι...

«Στό θέατρο! Αύτή ή λέξις εκάμω τήν καρδιά μου νά σκιρτήση μέσα στό στήθος μου. Δέν περιγράφεται ή χαρά

που έπήρα· κατ' άρχάς· αλλά ή δευτέρα μου άκέρεις δέν ήτο τόσο ευχάριστος.

«—Μά... Φωτεινή μου, άρχισα νά τής είπώ.

«Έσταμάτησα άμέσως. Δέν είχα παρά μία καλή φορεσιά. Ένα άσπρο φόρεμα, από πράγμα κοινόν όπωςδήποτε, αλλά ήταν καινούργιο και μου έπήγαινε εις τήν έντέλειαν. "Ο Παύλος μου είχε πάρη και μίαν άπρη άτλαζωτή ζώνη, και με τήν ζώνην πιά ήτο κομψότατον τό φόρεμά μου. Έτεκέφην ότι ήμπορούσα νά τό φορέσω και νά πάγω στό θέατρο· αλλά τότε, τί θά μου έμεινε διό τόν χορόν που έπρόκειτο νά δώση ή κυρία Κέδρου τήν δευτέραν ήμέραν των Χριστουγέννων; Έπρεπε λοιπόν νά παρουσιασθώ πάλιν με τό ίδιον

«Αυτό εκεί, τό κίτρινο φόρεμα...» (Σελ. 111, στήλ. α'.)

φόρεμα, και νά με ξαναπούν πάλιν έπαρχιώτισαν και βουνίσια; Αύτή ή ιδέα μ' εκάμω άνω κάτω.

«—Έπί τέλους, είπα, άμα ιδώ τά στενά, θά καμώθω πώς είμαι άδείθητη, και θά μείνω στό δωμάτιόν μου εκείνη τήν ήμέρα.

«Έκοιμήθηκα. Έπέρασα πολύ ευχάριστα τήν άλλην ήμέραν, και, όταν ήλθεν ή ώρα νά ετοιμασθώμε δια τό θέατρον, ή Φωτεινή με ήρώτησε:

«—Τί θά φορέσεις;

«—"Ω! έννι απλούστατο άσπρο φορεματάκι, άπήγησα έγώ με ένα ύφος, —σαν νά είχα τούλάχιστον μιά δωδεκάδα φορέματα εις τήν διάθεσίν μου.

«Τό απλούστατο άσπρο φορεματάκι» εκρίθη κομψότατον. Έβαλα εις τό στήθος μερικά άπρη τριαντάφυλλα πού μου είχε δοσμένα ή κυρία Κέδρου, και,

όταν έστολισθη ή Φωτεινή και ήλθε στό δωμάτιόν μου, έμεινε από τήν έκπληξίν της, και άρχισε τές φωνές από τόν ένθουσιασμόν της:

«—"Ω! τί ευμορφή! καλέ, αϋ είσαι σωτήρ φειγούρι! Έλα, πάμε νά σε δ'ή κ' ή μισιμά!

«Τήν ήκολούθησα με τό γέλιον κ' έγώ εις τό δωμάτιον της κυρίας Κέδρου, ή όποία μ' έφίλησε εις τό μέτωπον και μου είπε ότι ήμουν δροσάτη σαν τό άσπρολούδο.

«Αύτην τήν στιγμήν ένα άμάξι έσταμάτησεν εις τήν έξώπορτα· τό είχε στείλη ή κυρία Μαρκή. Κατέβηκα τήν σκάλα, σαν νά με είχε πάρη άνεμοστρόβιλος· έπετούσα από τήν χαρά μου...

«Τά χρόνια εκείνα, τό περίφημον θέατρον του Μπούκουρα ήτο εις τήν άκμήν του. Σήμερον δέν ύπάρχει πλέον, αλλά τότε έπαίξε τακτικά εκεί, σχεδόν κάθε βραδιά, ιταλικόν μελόδραμα με πολύ καλά πρόσωπα. Όταν έμείηκαμεν εις τό θεωρείον, όπου μας έπερίμενεν ή κυρία Μαρκή, έπήγα νά τα χάσω, διότι ή μίξ από τας δύο κόρας της ήτον ή νέα εκείνη που είπε πώς ήτο «φρίκη» τό φόρεμά μου.

«—"Ας δούμε τώρα τί θά π'ή γιά τοϋτο!—έσκεφθην και εκορδώθηκα σαν τό παγώνι, ένώ άφίνα τήν μπέρτα μου νά πέση από τας πλάτες μου.

«Δέν κατάθυσσα όμως ν' άντιληφθώ τί έντύπωσιν εκάμω· τά φώτα, ή μουσική, αι χρυσάί στολαί, τά διαμνητικά που έλαμπαν γύρω μου, μ' εκάλισαν. Πρώτη φορά έπήγαινα στό θέατρο, και καθώς έπροχώρησα εις τά έμπρός του θεωρείου, μ' έπιασε τέτοια ζάλη, ώστε έστρήγην εις τό χέρι της φίλης μου.

«—"Ω! Φωτεινή μου! τί ευμορφα πού είνε! είπα σιγά-σιγά, ένώ έπροσπαθούσα νά πάρω τό ψυχρόν και άδιάφορον ύφος μου, σαν νά ήμουν δά χορτασμένη από τέτοια θεάματα...

Δ'

«Όταν εκείνο τό βράδυ έπεσα νά κοιμηθώ, άφοϋ εκάληγνυκτισα τας φίλας μου, μ' έπιασε άϋπνια από τήν στενοχωρίαν μου. Βεβαίως, κανείς από τούς ανθρώπους πού αξίζαν νά λάβω ύπ' όψει τήν γνώμην των, δέν θά έβρισκαν άστοχόν νά ξαναφορέσω τήν δευτέραν ήμέραν των Χριστουγέννων τό φόρεμά που έφόρεσα εις τό θέατρον· αλλά τό φαντασμένο και άνόητο ξεροκέφαλό μου είχε ένα φόβον μ'ήν τύχη και με πούν έπαρχιώτισαν, μ'ήν τύχη και χαμογελάσουν περιφρονητικώς γιά μένα εκείνις αι άρχοντοπούλες, αι δεσποινίδες Μαρκή, αν έδελπαν πώς είχα ένα μονάχα καλό φόρεμα, ώστε άπεφάσισα νά μ'ήν τό ξαναβάλω.

«Και δια νά μ'ήν τό ξαναβάλω, άπεφάσισα νά έπιστρέψω, τό πρωτό κ' έβλας, εις τήν Αίγιαναν. Έπρεπε όμως νά εύρω κάποιαν πρόραση· και, ένώ έζητούσα νά τήν εύρω, μ' έπήρε ό ύπνος...

«—Έλα, έλα! σήκω, ύπναροϋ! έφώναξε· μία φωνή χροούμενη, καθώς άνοιγα τά μάτια μου, τό πρωτό σήκω γρήγορα. Έξέλασες λοιπόν ότι θά κάμε σ'ής μοδίστρας;

«Άμα ήπιαμε τόν καφέ μας με τό γάλα, ή Φωτεινή κ' έγώ έπήγαμε σ'ής μοδίστρας, ή όποία ήτο ή πρώτη των Αθηνών, —μιά Γαλλίς, ή κυρία Δεζιρέ.

«Όταν μας είδε, έτρεξε νά μας ύποδεχθώ με άπειρα κομπλιμέντα, γαλλικά και έλληνικά, όλα ανακατωμένα.

«—Τό φόρεμά σας είνε έτοιμο, κοκωνίτισα μου, είπε της Φωτεινής, και είνε τρέλλα, άριστούργημα!

«Και διέταξε μίαν από τας μαθήτρες της νά φέρη τό θαλασσίο φόρεμα της δεσποινίδος Κέδρου.

«—Έν τ'ήμεραζώ όμως, με τήν άδειάν σας, καθώς και με τήν άδειαν της φίλης σας, —είπε, ένώ μ' έχαιρετούσε με μίαν ύπόκλησιν, —θά σας παρχαλλέσω νά ρίξετε μία ματιά σ' έννι φόρεμά που τώρα τό έτελειώσαμεν.

«Έτράβηξε μία κουρτίνα, και έφάνη αυτό εκεί τό κίτρινο φόρεμα, —έξηκολούθησεν ή γιγχή, δεικνύουσα τό φόρεμα πού είχαμε· βγάλη από τό πλαιό σεντούκι ή άδελφή μου και έγώ.

(Έπεται συνέχεια) ANNA ΠΥΡΓΑΤΟΥ

Ο ΚΟΥΤΟ—ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Γού είπαν πώς πετ'ό-πετ'ό· ό γάιδαρος Κ' εκάθησεν τρεις ώρες με σ'οτ' άχοϋρι, Νά τον ιδ'ή ν' άνοιξη τές φτερούγες του· Μά ό γάιδαρος τόν έγλυψε στη μούρη, Κουνώντας σαν φτερούγες τές αυτάρες [του]—Μου φαίνεται, τόν πήρε γιά γαϊδούρι!

Τού είπαν: «Βρέ Γιαννάκη, πώς έσεκού- [φωτος] Μεσ' στήν δδόν Σταδίου περπατείς;» Τού είπαν: «Βρέ Γιαννάκη, τό ραβδάκι σου Γιατί στό χέρι ώς πάντα δέν κρατείς;» Τού είπαν: «Βρέ Γιαννάκη, πού λερώθηκες Κ' έγινε μαύρος σαν μελανωτής;»

Κι' αυτός, ένώ φορούσε τ'ε καπέλλο του Κ' ένώ κρατούσε τό κομψό ραβδί του Κ' ήταν τής ώρας καθαρός, στό στίτι του Έτρεξε στήν δδόν του Δημοκρίτου, Ν' αλλάξη και νά πάρη τό καπέλλο του. Αλλά τού φώναζε ή μικρή άδελφή του:—

«Τ'έλα σκολειό, και σ'ε γυλευεί ό δάσκα- [λος] Κι' ό Γιάννης έτρεξε χωρίς μιλιά. Μά ό δάσκαλος έσήκωσε τό χέρι του, —Μ'ήν τρέμετε! δέν τούδωσε ευλιά... Παρά στόν τοίχο τόν ήμεροδείκτη του. Τούδείκε πούγραφε: Π ρ ω τ α π ρ ι λ ι ά.

MIMHS JEMHOΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΥΕΝΜΑ

«Ο πατήρ, θέλων νά ιδ'ή τας προόδους του υιού· τού εις τήν Γραμματικήν, τόν έρωτ'ε:

—Τί μέρος λόγου είνε τό ώόν;

—Όνομα ουσιαστικόν.

—Πού γένους;

—"Α μά πατέρα, δέν είνε άκόμη γνωστόν, διότι είμπορεί νά έβγη πεσεινός, είμπορεί και έρνιθ.

«Ο Κουριοκαφαλάκης έλαβεν έπιστολήν έξ Αθηνών, γραμμένην έν βία. —"Όριστι κακάστας! φωνάζει. Προφήτης είμαι νάνακα λύφω πού κατοικεί αύτός ή κυρία; Έν Αθηναις ή έν Βία; Έσώλη υπό τού Παιεροπούλου.

ΔΙΑΠΑΛΑΣΤΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΟΥ»

ΧΑΡΗΤΕ τό διπλόν φυλλάδιον, έποικύσατε τήν ώραίαν Κυριακήν μας, συγχώρητε μ'ε- [μ'ε] μου τούς βραβευθέντας, —προπάντων τήν Ζαπτιδά, τήν όποιαν παρακαλώ νά μου στείλη έγκαιρώς τήν φωτογραφίαν της, δια νά τήν δημοσιεύσω εις τήν Ισ' Κυριακήν, —άλλά... μ'ήν έγχετε άπαιτησιν, δια μεγάλην άλληγογραφίαν. Βλέπετε, ότι ή ύψη έξεχέλισε...

Χριστός Ανέστη! Τό επίλ της αγάπης και της ειρήνης πρός όλους Καί χαίρω πολύ πού τό στέλλω με τό άραιόν αυτό φυλλάδιον, τό όποιον άξίζει βεβαίως καλύτερα από ένα καλά θάμι γεμάτο κοκκίνα αυγά... Και τού χρόνου, παιδιά μου.

Ποίος είσαι, παλαιό μου φίλε Σαλατάρ; Μ'ήπως είσαι ποιά;... Η μικρά κομψία μου έφάνη πολύ καλά μετατρασμένη· μόνον τά έντός παρενθέσαν ό θήελαν όλίγον διόρθωμα, άλλ' ό διάλογος φυσικώτατος. Π'ε μου τό θυμά σου, και ίσως τήν δημοσιεύσω, έννοείται όμως άφοϋ τήν διασκευάσω όλίγον.

«Χίλια εύγε σου στέλλω, —μου γράφει ή Μόνωσις, — δια τήν περί Μικρών Μυστικών λαμπράν, λαμπροτάτην δηλώσιν σου... Μόλις τήν άνέγνωσα, σπεύδω όχι μόνον νά σε συγχάρω, αλλά και νά σε ευχαριστήσω δια τά άραια τεράδια, τά όποια θά λαμβάνω εις τό έξής.»

Η φίλη μου Δέσποινα Δουλιχαρίδου, ή όποία μου στέλλει τας λύσεις επ'τά φυλλαδίων γραμμένας διας κατ'είς μίαν κόλλαν χαρτί, πρέπει νά κωτερώ τόν Όβηρόν μας, δια νά ιδ'ή τί αι λύσεις κάθε φύλλου γράφονται χωριστά και εις ιδιαίτερον χαρτί, τό όποιον πωλείται εις τό γραφεϊόν μου. «Όσο αι λύσεις της αύται δέν θά ληφθούν ύπ' όψει. "Αν έβλη θ'ε νά λάθη τό ψευδώνυμον, τό όποιον σημειώνει κάτωθεν τών λύσεων, πρέπει νά μου τό δηλώση δι' έπιστολής, δια νά τής-τό εγκρίνω έπισήμως.»

Τό ίδιον πρέπει νά κάμη δια τό ψευδώνυμόν της και ή φίλη μου Άννα Δ. Ράππα. Κανείς δέν έχει τό δικαίωμα νά μεταχειρισθ'ε ψευδώνυμον, αν δέν τό ύποβάλη πρώτα πρός εγκρίσιν, και αν δέν τό ιδ'ή εγκριμένον εις τήν στήλην των ψευδωνύμων.

Τί ευγενής ό Διμοσταγής Χρωστήρ! «Όχι μόνον δέν δυσχεραστήθ, όχι μόνον δέν προσέβληθ'ε διότι του επέστρεφα μερικά τό τεράδια, άκατέλληλα δια τήν ήλικίαν εκείνων πρός τούς όποιους άπηυθύνοντο, αλλά και δια τό ευχαριστώ», λέγει, μου ένεγράφην άκόμη ένα νέον συδρομητήν (τού όποιον σήμερον εγκρίνω τό ψευδώνυμον). "Ας είνε όμως: κατ' με τό έξής καίνοται και τά χλωρά, λέγει ή σοφή παροιμία· και εις τό έξής, όπως έθώλισα, δέν θά έπιστρέψω άλλα θά καταστρέψω άνεξαιρέτως· όλα τά άκατέλληλα τεράδια.

«Ακακία [EE] δια τήν ώραίαν έπιστολήν. Τί καλλιγραφική και τί γλαφυρά. Ναί, ίσως ή- [το] ή Άγάπη, ή άδελφή τού Άναγία, εκείνη

πού σε υπεδέχθη εις τό Γραφεϊόν μου, όταν ήλθες εις τας Αθήνας πρό έξ έτών. "Αλλ' έ- [κείνη] που εκάμω εις τήν Δέουσαν τού Πολέμου, φαντάσου αν τό εκάμων όλοι οι έπι- [σκέπται]! Θά έμεινε πλέον σήμαίς;—Φίλησέ μου τόν μικρόν Άχιλλέα.

Πρός τί ή φιλογοργία, Ναυτοπούλα τού Μεσολογγίου; Δέν χρησιμαίει εις τίποτε άλλο, παρά νά χαλά τά μάτια. Πόσον προτιμώ τόν άνοικτόν κ' ευκατάγνωστον χαρακτήρα των έπι- [στολών σου! Ναί, ή περί ής μ' έρωτ'ες εί- [νε] συδρομητήρια. Σ' εύχαριστώ δια τήν άπαν- [τησίν σου πρός τόν άντιπρόσωπον τού άλλου πε- [ριοδικού: «Είμαι συδρομητήρια της Διαπαλά- [σους!—Τό ίδιον έσημείωσεν ώς μου γράφει, και ό λόγος τού Γάνου, έπιστρέφει τό φύλλον ένός περιοδικού, σύμφωνα με τήν παραγγελίαν τού κ. Φαίδωνος («Απορρύνετε τας άπομιμήσεις!.)

«Ο Άπόστολος τού Νέστορος ύπερφρασεύεται διότι επί 4 έτη είνε συδρομητής μου· αλλά τί νά είπ'ή ή Ναυσιαί, ή όποία είνε συδρομητήρια μου επί 13 έτη! Μά πώς, καί π'ήτε, και πό- [σον] έτών είνε λοιπόν ή Ναυσιαί; "Α, μ'ήν ά- [νησυχ'ες, είνε μ'ήν άκόμη και δια τήν έχουσαν πολλόν καιρόν "Η μαμά της τήν ένεγράφην από- [του] της τριτητής, και της εδιάδαζε τός Ισοφίας μου, έως ότου έμεγάλωσε, κ' έμεινε νά διαβάη μόνη της και... νά γράψη τόσον ώραίος έ- [πιστολάς. [EE] δια τήν σημερινήν.

Και με τας ίδιούς σου έπιστολάς, Άσπίς της Αθηνάς [EE] είμαι κατάγαπητεμένη! Τί στίχοι, τί άνέκδοτα, τί περιγραφαί! Και ή τελευταία Άγγελία τί ευχάριστος! "Όσο πραγματικώς εις τήν πλίν σου· θά γίνη χαλα- [σμός] κόμου.

«Νά μή της έδωκε τής Ζαπτιδός [EE] τό σημερινόν βραβεϊόν και τό δεκαπέντε εύ- [σημα, μου γράφει και μίαν χαριτε-μένην έπι- [στολήν, πού άξίζει πολύ περισσώτερα από δύο. "Αλλά διατί τόση σκληρότης; π'ήν τόν πατέρα της Μάρθας; Νέος άνθρώπος, χήρος, μ' ένα κοριτσάκι, δέν έπρεπε νά ξαναπανηρεύθ'η; Τί... "Η Μάρθα, λέει, έπρεπε νά πάρη τόν Κίμωνα; Και παντρεύονται τό παιδί από δώδεκα χρό- [νών; "Ελα Χριστέ και Παναγιά!

Βεβαίως, Διηγήσ'ε της Νεολαίας, έως τό καλοκαίρι όλοι οι συδρομηταί μου θά έχουν προμηθευθ'ε τό Σήμα, και εις τό ταξείδι των θναγμωρρίζοντας και θά είνε μιά χαρά. Χαίρω πού σου ήρесе τόσο καί σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφεις.

Εγκρίνωσα τό ψευδώνυμά των, δέ- [χουαι] μετ'ό χαράς εις τήν άλληγογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους; Άκτινοδόλον Λοζον (Γ. Κ. Τ.) Άπαυγάσουαν Ηδ (Ν. Α. Κ. [E] δια τήν ώραίστην έπιστολήν και θερμάς ευχαριστίας δια τήν άκροστιχίδα) Παπαμαλέκον (Γ. Κ. ευχαριστώ δια τας καλές διαθέσεις) Ποιητάδα Άδραν (Γ. Β. Φ. αυτό έξέλεξε) Ρόδον τού Μελίου (Ζ. Φ. Ν. αυτό μόνον ήτο έλεύθερον, φύλλον έστειλε) Δαγροϋλόν της Πέρδον (Ε. Α. Ζ. αυτό βέβαια προτιμώ και σ' σ' ευχα- [ριστώ] δι' όσα γράφεις) και Άγγελοσ Ειρήνης (Κ. Α. άπίκω, ότι με διας σου τας ασχολίας θά εύρίσκω εις τό έξής καιρόν δια νά μου γράψ'η· ή έπιστολή σου μου ήρесе πολύ.)

Μικρά Μυστικά έπιθυμώ νά ναισι- [λάβου]ν: ή Κάκια με τό Άταβόσιον Ρόδον, Μαύρον Λεόν, Έγρηθον των Άντικυθώρων, Άδραν τού Ηήλιον και Ηλιακήν Άκτινα— τό Άνθος Έπίτιος με τόν Πρίγκιπα τού Μαμαρσού, Κυριαρχον της Θαλάσσης, Έγρηθον των Άντικυθώρων, Μαγευτικόν Λάσο, και Ηλότον τού Δουναβίου— τό Ταπεινόν Γλα- [σμη] με τήν Λαριδα Παρθένον, Μικράν Βα- [λισσαν] των Κυμάτων και Έργατικόν Μύ- [μηνα· ή Άσπίς της Αθηνάς με τήν Με-

ροδόλορ Χαραυγήν και "Αγγελον της "Αγάπης" — ή Μικρά Τριβούλα με τον Διάβολον "Βασίλειον, Θερινήν Βροχήν και "Αγγελον της "Αγάπης" — ή Μενελλί με τον Πιρ-Χό — ή Παιδική Χαρά με τον "Λίον Μέλαθρον, Χρυσό Παίδι, "Αέτιον "Όμμα, Ζακυνθιδά "Αεράκι και Διαβολοχαρτόν — τὸ "Αγρὸ Περιστεράκι με τὴν Θερινήν Βροχήν, Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Κρόταλον και "Ερυθρόν Ρόδον — ὁ "Αεροναυτης με τὴν Δάτριδα τὸν "Αστέρον και "Αελλίαν "Ναυτήν — ὁ Κολοκυθόσκυλος με τὸ "Ενδοξόν Μεσολόγγιον, "Αθηναϊκὸν Μικροπέν, Τριαιζάντζου-λαν, "Αέτιον "Όμμα και "Αστέρα τοῦ Βέγα — τὸ "Ακτινοδόλον "Αστρον με τὴν Μυροδόλορ Χαραυγήν, "Αγγελον Χαράς, "Ηλιακὴν "Ακτίνα και Τριβύλλαν τοῦ Κόσμου — τὸ "Ερυθρόν Προσωπεῖον με τὸ Πνεῦμα της "Αντιλογίας και Κόρην τοῦ Αἰθέρος — ὁ Κυρίαρχος της Θαλάσσης με τὸν Μενελλί και "Αγανιδισαν Φοχὴν — ή "Αρμονία τοῦ Κόσμου με τὸν Χρυσόμαλλον Κρίον, "Όνειροπόλον Φοχὴν, Πικραμένην Καρδούλαν, Τυπεινὸ Γίασμι και Κυρίαν με τὰς Καμελιαν — ὁ Μεγαλειὸς με τὸν "Αεροναυτην, Ζὸ-Ζὸ και Κάμερον Σόλβα — ὁ Ζὸ-Ζὸ με τὸν Περιεοπάλην Βρύχωνα, "Γλιότροπον Νεανίδα και "Ημεροδείκτην — ὁ Σατανᾶς με τὴν Μικρὴν Κόρην τοῦ Μοριᾶ Χαριτωμένον Χελιδονάκι και Ζὸ-Ζὸ — ὁ Κουκουναροδρεμμένος με τὸν "Αστέρα τοῦ Βέγα, "Αδελφὴν Φοχὴν, Φάντεν της Κούπας και Λόρδον Κίτσενερ — ή "Αμακία με τὸν "Αγγελον της "Αγάπης, Κενερί, "Αθαθύριον Ρόδου Μήνωσιν και "Απόστολον τοῦ Νέστορος — ή Μίνωσας με τὸ "Ενθουμὸν, Ζίταν και Βαροναλγροδαν "Όργανον — ὁ Λίμοσταιν Χρωστήρ με τὴν Βασίλεισαν τῶν Κυμάτων.

Γὰρ καθυστεροῦντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ κίτταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀποδώσουν πρῶτον διὰ τοῦ γραβίου μου τὰ ἀρειλόμενα.

Η Διάπλασις ἀπαΐζειται τοὺς φίλους της:
Νοστήν Ρομφαίαν, Βασίλειαν τῶν Ρόδων (εὐχαί να πραγματοποιηθῶν δὲ λέγεις:) "Αἰήτησον "Ελληνίδα (ὁ "Αναλίας ὁ εὐχαριστῶν πολὺ διὰ τὴν κάρτα, και διὰ τὰς εὐχάς;) **Παναγ. 1. Κοκκίτην** (ἔστειλα 11ον και 22ον τῶμον) "Γοδόλορ "Όμιν (ἐλοβὸ κα ψηροδέλιον σου τὴν 18η Μαρτίου πλοῦ ἀργά!) "Όνειρον Θερινῆς "Νυκτὸς (ἔχε κα) "Μηροειδὴ Σελήνην (ἔστειλα) "Ενδοξόν Μεσολόγγιον (πλῆον τοῦ μηνῶ, δὲν εἶνε πολὺ οἱ ἀνταλλάσσοντες: Μ. Μυστικὰ πρέπει να ἔχουν περιεοστέρων ὑπομονήν) **Σημαίαν της "Ελευθερίας** (να ἰδῶ λοιπόν, τωρὶ πού δὲ ἔχης και τὸ Σῆμα: κάθε πότε δὲ μου γράψης; χαίρετισμοὺς εἰς τὴν "Αργυρᾶν Συρίεζαν, πού ἔχω να κούσω τὸν ἥχον της τῶτον καιρόν!) **Κόκκινον Κρίνον** (εὐχομαι ταχεῖαν ἀάφρωσιν εἰς τὸν ἀγαπητὸν Ταμίαν τοῦ Σουλῶνον σα; ή ἀποστολὴ τῶν φύλλων ἐξακολουθεῖ τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα) **Κροδῶν "Ερμῆν** (ἔστειλα τὰ εὖσ φύλλα διὰ τὴν "Αμιλλαν) "Χιονισμένην **Κοκκίαν** (σοῦ ἔστειλα 25 τετράδια: ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶν πολὺ διὰ τὴν προτίμησιν σου) **Ναυτοπούλαν της "Ανδρον** (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα πού το χρειάζεσαι γρήγορα: μήπως δὲ κάμης κανένα ταξιδάκι;) **Παναγ. 1ω. Σοῦλβα** (τὸ λάθος διορθώθη και τὰ φύλλα ἐστάλησαν) **"Ελληνία "Αθλητήν** (πού εἶνε ἀπειργραπτή ή χαρὰ σου, δταν βλέπῃ τοὺς ἑξ ὀγκώδεις τόμους, τοὺς ὁποίους ἐσχημάτισεν ἀφῶτον εἶνε συνδρομητῆς μου) τὸν εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἅσα ἐνθουσιώδη γράφει) **Λιακὸν Φάρον, Πτερον της Μελλίσσης** (να! εὐχαριζοῦμαι πολὺ ἀγαπῶσκούσα τὰ: ἐπιστολάς σου σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τῶσον καλὰς διαβάσεις) "Ανθοφόρον **Μάιον** (ἐλήθη) **Κυρί-**

αρχον της Θαλάσσης (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας και διὰ τὰς θερμὰς ἐκφράσεις) **Κουκουναροδρεμμένος, Σατανᾶν** (εἰ, κἀλλιο ἀργά παρα ποῦ...) **Μεγαλειά, "Αρμονίαν τοῦ Κόσμου** (ἔστειλα) **"Ερυθρόν Προσωπεῖον** (τὸ διηγημά σου συμπεριλήθη εἰς τὸν Διαγρονισμὸν, και εἰς τ' "Αποελέσματα πλῆον ὁξ ἰδῆ: τὴν περὶ αὐτοῦ κρῖσιν μου) **Πολύμερον Π. Μ.** ([E] διὰ τὴν ὄφειλον ἐπιστολήν ἔστειλα β,τι ἐζητήσας: πολλὰ χαίρετισματα εἰς τὸν νουνὸν σου ἐκ μέρους τοῦ κ. Π. παλαιοῦ συμμαθητοῦ και φίλου του ἤθελα να δημοσιεύω και τὰς προτάσεις σου, ἀλλὰ ή ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν γίνεσαι διὰ ψευδωνύμου, και δὲν εἶδα πούθενὰ να σημεῖω ή; ψευδωνύμου) **Πυροεοπάλην** ([E] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἅλας τὰς πληροφορίας) **Μικρὸν Δόγμα** (εὐγε, πολὺ εὐμορφον ἐκ τετραδίων σου, και ή ἐπιστολή σου ἐπίσης) **Κολοκυθόσκυλον** (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα πού το εἶδες εἶνε φίλον σου και σ' ἐμάγευσεν) **Αναστασίαν Θεμοῦ** (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολὺ ή πρώτη σου ἐπιστολή μὲν ἐκίνησε τὴν βρέξιν κα' δι' ἄλλας: ὥστε μὴ με ξεγνῆς) **Μεσομυθικήν "Ακτὴν** ([E] ἀθέβαι συμβουλεύω πάντοτε τὴν ὑπομονήν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι θυμῶν και με τοὺς ἀνυπομῶνους: ὥστε δὲν εἶμαι καθόλου θυμωμένη καί σου) **Φροῦ-Φροῦ** (χαίρω πού ἔγενες καλὰ, καθὼς και ή μικρὰ σου ἀδελφὴ: τῶρ εὐχομαι να γίνῃ καλὰ και ή νόνη, καί... νῆ ἔθης γρήγορα εἰς τὰς "Αθήνας, διὰ ἀποσημωθῆς διὰ τὴν ἔλλειψιν διασκεδάσεων) **"Ερῆθον τῶν "Ακτινοθύρων** (να!) **Εὐαγ. Καθδάχον** (εὐχομαι πλῆρη ἀνάρασιν) σοῦ ἤρσε λοιπόν τὸ Σῆμα τῶσον πολὺ; τί καλὰ! "Αθαν **Π. Μίχαρ** (πού ἔλαμε να μου γράψῃ 10 μηνῶς!... ἔ. ἄ: ἔχη χίριον πού μ' εὐρῆκε εἰς τὴν σημερινήν φούριαν και δὲν ἔχω τόπον να τοῦ τα φάλω...) **"Αεροναυτην** (να! ἐκεῖ μένει ὁ Μ. Κ. [E] διὰ τὸ ἀΠοδητῶν) **Ζὸ-Ζὸ** ([EE] και πάλιν θερμότηας εὐχαριστίας και διὰ τὰ γραφόμενα και διὰ τὰ ἀνεργούμενα) **"Γιῶ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.**

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Μαρτίου δάπανήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι της 5 Μαΐου.**
 "Ο χάρτης τῶν λόγων, εἰ καὶ τοῦλοῦ δισκὸν να γράφωσιν εἰς λύσεις των οἱ διαρωσόμενοι, πηλῆται ἐν τῷ Τριτην, μας εἰς φανέλλωσ, ἂν ἔπιστος περιέχει 90 φύλλα και τριτάτη φρ. 1.
 142. **Λεξιγράφος.**
 "Αντὶ τὸ πρῶτον νά μου πῆς ὅχι τὸ δεύτερον μου. **Δ**1) νά το και τὸ τρίτον μου, πῶλις τὸ σὺ ὀλον [μου].
 "Ἐστειλή υπό τοῦ Ασηράνου του Νέστορος
 143. **"Αναγραμματισμός.**
 Τῶν γραμμάτων της σειράν "Αργοναυτοῦ ἀλλάζω **Κε'** δσπρακὸδερμον κοινὸν Σοῦ περιποσιζῶ.
 "Ἐσ δὲς ἐπὶ της "Αλγερίας "Ακτίνοσ του Σουλίου
 144. **Αίνεγμα.**
 Με τὴν "Αργὴ ἐταξιδεύωσ **Εἰς** παλαιὸς καιροσ, **"Αλλὰ** και ὡς ζῶν εὐρίσκομαι **Εἰς** τόπους πῶ ψυχροσ.
 "Ἐστειλή υπό του Δο-Ρε-Με
 145. **Ρόμβος κεκρυμμένος και ἀνεστραμμένος.**
 1.— "Η ἐργασία εἶνε πρόσευχή.
 2.— Φιλομαθεῖς ἀποελέσμα πολυμάθεια.
 3.— "Ο μὲν Φίλιππος ἦτο βασιλεὺς της Μακεδονίας, ὁ δ' "Αγιε της Σπάρτης.
 4.— "Π Θάσας εἶνε νῆσοσ.
 5.— Γνωθὶ σαυτὸν.
 "Ἐστειλή υπό της Σιχαίρου σουζίας
 146-149. **Συμφωνόγραφος.**
 Τῆ βοήθειά δὲσ συμφωνῶν ὁσακῆποτε φορὰς

ἐπαναλαμβάνομένων, σχηματίσω τρεῖς λέξεις της αὐτῆς ρίθης, ἐκ τῶν κάτωθι φωνηέντων, ὧν ή τάξις δὲν δὲ μεταβληθῆ:
 σησῆ - σῆα - ησῆσ - ηη
 "Ἐστειλή υπό του "Ελληνοπαίδος
 150. **Μεσοστυχίς.**

Τὰ μεσαικὴ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ὄροι της "Ελλάδοσ:
 1, Πρῶτος 2, Στοιχειὸν 3, Πῶλις της "Ελλάδοσ 4, "Αρχαῖοσ στρατηγὸσ 5, Νῆσοσ τοῦ Αἰγαίου 6. Ἄν μεγαλοῦσ
 "Ἐστειλή υπό του Μισαίκοσ
 151. **Φωνηεντολόπον**
 μ - ψ - λλ - λθ
 "Ἐστειλή υπό του Γαμβέτιαν

152. **Γρέφος**

1	I	ὀδοί	ὀδοί
Ελ	ην	ὀδοί	ὀδοί
ολ	ολ	ὀδοί	ὀδοί

"Ἐστειλή υπό του Πενταχου Παρόντοσ

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν "Ασκήσεων του φύλλου 5.
 47. Φιάλη (φῆ, ἄλλη) - 48. Καρχηδῶν (Κάρ, χ', δῶν) - 49. Θυμὸσ-θῶλοσ. - 50. "Ο σπόγγοσ.
 51. **Α** **Μ** **Α** **52.** Τὸ Μοναστήριον. - **53** Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ **Π** **Ρ** **Α** **Γ** **Α** τοῦ **Ι**: Τοῖσ παισὶ σιγῆ **Α** **Ν** **Α** **Ε** **Ι** **Ο** **Σ** πρέπει. - 54. **ΡΗΝΟΣ** **Α** **Ν** **Δ** **Χ** **Α** **Ρ** **Σ** **Ι** **Σ** (Ραββίμαθοσ, ΘΠρα, ΠΙΝδοσ. ΠάδοΟσ, Δημοσθένησ). - 55. "Ἐσσι δίκης ὀφθαλμοσ δ: τὴ πᾶσ' ὀραῖ. - 56. Βουὸ λέουσ δὲ και τρεῖς δ,τι ἐπὶ τὸν νόον ἔλαο.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Η λέξις ληξὶ 10, διὰ δὲ τοὺσ συνδρομητῆσ μας ληξὶ 5 ἄνωσ "Ελληνοπαῖδοσ ὄροι 10 λέξωσ, ὀρθωθῆ και αἱ ἀλλαγῆται τῶν 10 πληροῦσται ὡσ να ἔσαν 10 λέξωσ.]

Ανταλλάσω εἰκονογραφημένα δεκτάρια πανταχῶθεν. — **Jean Dimitriou, Varna (Bulgarie)** (Δ, 33)

Εὐχομαι εἰς ἄλλοσ τοὺσ συνδρομητῆσ της Διαπλάσσεωσ Πάτχα εὐτυχέσ. — **Λόρδοσ Λόπ.** (Δ, 34)

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομητῆ της Διαπλάσσεωσ τῶ Παίδων ὀδοί δὲν δύναται να στέλλωσ τὴν συνδρομη τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται να καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸσ τὸν ἐν "Ὀδησσῶ καθογητὴν κ. **Αναστασίαν Ν. Μάλλον**, (рус Pouschkin, No 66), εὐγενῶσ ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῶ αὐτῶ κ. **Αντιπροσώπῳ** ἐγγράφονται και νέοι συνδρομητῆ ἐξ ὀσακῆποτε πόλεωσ της Ρωσσίας, και γίνονται δεκταὶ παραγγελίασ τόμων της ἀδιαπλάσσεωσ και της Βιβλιοθήκησ της.

ΤΟ ΣΗΜΑ
 ΤΩΝ ΕΥΝΑΡΜΟΜΕΤΩΝ
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Καρτίε ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, με κομημένα μαδρα, κομψοτάτη.
 Τιμάται φρ. 3.— Ταχυδρομικῶσ φρ. 3,50. — Διὰ τὸ "Ἐπιτερικὸν φρ. χρ. 3, ἀνευ προσθήκησ ταχυδρομικῶν.